

Josef Fiedler, Můj Bůh, mé
všecko. Str.193 Mein Gott, mein
alles.

Můj Bůh, mé všecko.

Velmi dlouho to trvalo, než jsem ti mohl, můj Bože, říci, že Ty jsi
mé všecko.

Začalo to tím, že jsem jednoho dne zcela užasl, že jsi také Ty. Já a
svět a ostatní lidé, dobře. Svět jsem mohl vidět a změřit, sledovat jeho
vývoj a studovat jeho zákony. Lidé mne potkávali všude, šli po týchž
cestách jako Já. Mohl jsem je pozdravit nebo je přehlédnout, jít jim
vstříc nebo se jim vyhnout, zcela tak, jak se mi líbilo.

Ale Ty? Kde jsi byl Ty? Potkal jsem Tě někdy? Potřebuje Tě svět?
Potřeboval Tě někdy? Nevyvíjel se dle svých vlastních vnitřních zákonů
a nejde nutně svou cestou?

A jako svět, tak i člověk, jde svou jemu vyznačenou cestou. Rodí
se a umírá a mezi těmito dvěma body, jež ohraničují jeho život, se směje
a pláče, vyhrává a ztrácí, tvoří i odpočívá, jednou je zdrav a jednou
nemocen; něco se mu podaří a ještě více nepodaří; jedním je milován a
jiným nenáviděn a jedním i druhým brzy zapomenut*

Kde by mělo být v tomto světě a v tomto životě místo pro Tebe?
Což nejde všechno svou cestou, kterou to jít musí, i bez Tebe? Ne,

Pane, nikdy jsem Tě neviděl a nikde jsem Tě nepotkal. Ale bylo by ode mne ukvapené usuzovat z toho, že vůbec nejsi, neboť z toho jen vyplývá, že jsi jiný než my lidé a hmotné věci.

Ty nejsi zde nebo tam, Ty jsi všude. Tvůj život není ohraničen počátkem a Js-onceňji Ty jsi věčný.

Já nemusím být. Svět šel beze mne svou cestou po miliony let a zřejmě jí půjde další miliony let opět beze mne. Totéž mohu říci o všech ostatních lidech, o každém jednotlivě i o všech dohromady.

Ty ale musíš být. Ty prostě jsi. Ty nejsi vedle jiných věcí nebo lidí jako jedna nebo jeden z nich. Ty jsi podstata, skrze jejíž bytí je všechno ostatní. "Z Tebe a skrze Tebe a v Tobě je všechno" říká apoštol /Sím.11,36/. •

To byl první krok, který jsem musil učinit, abych Tě uznal jako Boha, o Bože! Ale ještě jsi nebyl "můj" Bůh a vůbec už ne "mé všechno". Musil jsem učinit další krok.

Jakmile jsem Tě jednou s úžasem poznal, nemohl jsem Tě už nikdy ztratit z očí. Nikde jsem Tě sice neviděl, ale věděl jsem, že jsi mi všude blízko. Nikdy jsem neslyšel Tvůj hlas, a přece mi připadaly tisíce hlasů přírody i lidí tak důvěrnými, jako bys v nich mluvil ke mně Ty.

A tak jsem zkusil zavést s Tebou rozhovor. Modlil jsem se. Byla to nejdříve prostá slova- Pozdravil jsem Tě ráno při procitnutí a večer, než

- - - - - ^ . , ^ , ^ _ ^ . ; - _ _ . : mší , , , ^ , , -
^ - f ^ - , , , T ^ - r . ^ o - ^ 1

jsem vyplakal své ne^xissi a uu.i.t'au. pJ-c^^-i-icus c-u^J.

Musil jsem nejdříve poznat, že bez Tebe byt nemohu. Časem jsem už nechtěl být bez Tebe. Jsi pro mne víc než pouhý základ mého bytí, síla mého života, světlo mých očí a mého rozumu. Ty mne miluješ. Ty jsi na mne myslel ještě dříve, než jsem byl. Ty jsi se mnou zabýval a pečoval o mne dříve, než jsem Tě znal. Tvé oko a Tvé srdce jsou mi stále nakloněny.

Proto ani já už nemohu činit nic jiného, než k Tobě stéle pozvedat své oko i srdce. Můj pohled Tě bez ustání hledá a jakmile se mé myšlenky mohou oprostít od mých povinností, zalétají k Tobě. Jestliže jsem dříve hledal jen občas na krátké okamžiky spojení s Tebou - měl jsem tak málo času! - pak se to už dávno změnilo.

Nejdříve jsem byl překvapen, že jsi také Ty. -^ak jsem Tě hledal,vždy častě ji,vždy mučivěji» Nakonec jsi však Ty obrátil můj pohled lehkou,ale neodolatelnou silou na Tebe,takže jsem Tě naprosto nemohl přehlédnout a musil jsem Tě nalézt, ať jsem chtěl nebo ne. Ty mne prostě miluješ.

Proto jsem Ti už nic nemohl zazlívát. Nemohl jsem si už stěžovat,že mne nevyslycháš. Ty mne vždy vyslyšíš, i když nesplníš

všechny mé prosby. Nemohl jsem si už stěžovat, že se přede mnou skrýváš, neboť. Ty jsi mi vždy stejně blízko, ve dne i v noci, v radosti i v bolesti. Nemohl jsem si také už nikdy stěžovat, že bys na mne zapomněl. Neboť jestliže jsem Ti kdy křivdil, pak touto stížností..

Naplňoval jsi vždy více celé mé myšlení. Počal jsem Tě z celého srdce milovat. A tak jsi se stal "mým" Bohem,

Musel jsem udělat poslední krok. Uznal jsem Tě jako svého Stvořitele, který mne miluje. Soudil jsem, že při Tvé moci a Tvé lásce ke mně by Ti muselo být zcela lehké vyplnit mé prosby, prosby o vezdejší chléb, o zdraví, o klidný a dlouhý život, mé prosby za lidi, které jsem miloval. Ty sám jsi mi skrze svého jednorozenného Syna vložil do úst prosby o chléb a všechny ostatní pozemské věci, které potřebuji nebo které mi působí radost.

Potud bylo tedy všechno v pořádku. Nebo přece nebylo všechno v pořádku? Byly totiž hodiny, kdy jsem Tě neprosil o to ne DO ono, nýbrž kdy jsem chtěl jen být u Tebe. Ne, nic jiného jsem nechtěl, jen Tebe jsem chtěl. Světlo takových milostných hodin vrhalo však ostrý stín na mé ostatní modlitby.

Nyní přišly pochybnosti. Bylo s mým modlením opravdu všechno v pořádku a směl jsem se bez rozmýšlení modlit dále tím způsobem, že jsem měl tisíc přání, v nichž pro mne bylo mnoho, jestliže ne všechno, a

které jsi mi měl co nejrychleji splnit? Tak důležité pro mne byly mé zdraví a můj život

a život mých drahých, že jsem beze všeho myslel, že musíš nasadit všechnu všemohoucnost a všechnu lásku, abys mne vyslyšel.

Ne, už to nebylo zcela v pořádku. Vůbec to nebylo v pořádku!

Ani mé zdraví, ani můj život, ani mé práce a plány, ba ani mi nejmilejší lidé mi nesmějí být tak příliš "vsím", abych byl s to opustit spíše Tebe než jedno z těchto dober. Tak dalece jsem se ostatně nikdy nezapomněl. presto jsem však přece dospěl až na onu hranici, kde jsem velmi dobře pochopil lidi, kteří takto myslí a jednají, to jsou oni lidé, kteří, tak Jako nevolí dvakrát stranu, která neodpovídala jejich očekávání, tak se nemodlí už k Bohu, který jen jednou nevyslyšel jejich prosby, jak oni chtěli.

Právě tato propast, do níž jsem tu nahlédl, mi dala poznat, že Ty musíš být mé všechno*

I dále jsem se k Tobě modlil ve svých pozemských záležitostech. Ale vždy častěji jsem se přistihl při tom, že netoužím tolik po tom či onom, nýbrž po Tobě. Touha po Tobě se stále více zachví vála v mých modlitbách, nejprve tiše, pak hlasitě, až se nakonec stala převládajícím

tonem všech K mých modliteb* Tak jsi se stal mým Bohem a mým vším.

Nemusím být bezpodmínečně zdrav. I v nemoci Tě mohu mít,a když **mám** Tebe,mám všechno. Nemusím mít bezpodmínečně úspěch. I v neúspěchu Tě **mohu** mít,aa když mám Tebe,mám všechno*

Jsou lidé,které jsem milov[^]L tolik,že jsem si bez nich vůbec svůj ži» vot nedovedl představit. Dlouho se mi zdálo,že bys mi nemohl žádného t těchto lidí,nebo přinejmenším ne toho jednoho vzít. Potom jsi mi ho přece vzs&L. Zpočátku jsem byl zcela zoufalý. Potom jsem *však* poznal, že mám vždy ještě Tebe, a když mám Tebe,mám vše-chno*

Často jsem pohlížel na budoucnost s úzkostí. Jaké to jednou bude,až **se** se budu musit rozloučit se životem? To se mi zdálo nejs[®]trásnější»všechno ztratát, všechno opustit a potom nemít už nic,®ii život* Až jsem i tu poznal že i mimo poaemský život mohu mít ještě Tebe a že v Tobě budu mít všechno, každé dobro,život i lásku*

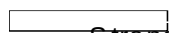
Není tomu však tak, že b,yd'i Tě teprve tehdy mohl mít,když jsem předtím dosáhl všeho ostatního,tak asi,jako někdo může mít.milion jen tehdy,když předtím vydělal každý jednotlivý šilink. Naopak,mohu Tě hned a zcela mít, za jednoho předpokladu,že všechno ostatní předtím ztratím nebo dobrovolně odevzdám nebo si toho přinejmenším tak málo cením,že bych byl hotov všechno,! život,bez rozmyšlení odevzdat,kdybych to nemohl dále podržet,aniž bych tím ztratil Tebe.

V Tobě mám právě všechno. Ty jsi můj Bůh a mé všechno. Ty mi stačíš* Vím,že to zní podivně,když říkám:Ty mi stačíš,jakobys Ty,trojjediný Bůh, mi mohl také nestačit. Chci tím slovem jen říci,že jsem ten čas,kdy jsi mi opravdu ne stačil,pokládal za trvale uzavřený,kdy jsem se domníval.že bych mimo Tebe musil mít ještě to a ono a mnoho jiného.

Dne s,Pane,dne s mi stačíš. Tak to má zůstat v čase i na věčnosti,ne-

bo^ Ty jsi

Můj Bůh a mé všechno

Bože, já se Ti klaním

Svět přede mnou zapadá. Žádná z těch tisíce věcí,které lidé berou tak vážně,ted nemá pro mne žádný význam,ani velké události ve světě ani ty malé věci,které se tykají Jenom mne; mé zaměstnání a moje příjmy,moje zdraví a má nemoc,úspěch a neúspěch,úcta lidí či jejich pohrdání,s těš ti a neštěstí,radost a bolest,život a smrt* To vše neznamená nic^když te3

stojím před Tebou!

Zavírám před Tebou oči,nebo? mám dojem^že jsi mi docela blízko,tak blízko,že mezi mnou a Tebou není"už ani ta vzdálenost,která je nevyhnutelně potřebná,aby mé oko mohlo něco vidět. A vůbec se

nejedná o to,abych já se díval na Tebe,protože Ty se díváš na mne,Ty mne prohledáš,Tvůj pohled proniká až na dno mého srdce» Mimo to by bylo zbytečné namáhat se,abyce Tě spatřil, protože můj zrak by Tě nikdy nemohl obsáhnouti a? bych se díval do dálky,do hloubky či do výšky,Ty jsi vždy nekonečný,jenž nemá začátku ani konce ani hranic* Proto skláním svůj zrak před Tebou.

A mlčím před Tebou- - Co bych Ti také mohl říci,co bys už nevěděl? Kdybych Tě chtěl velebit,co by mohla moje slova přidat ke Tvé velebnosti? Neexistuje vůbec žádné slovo,které by mohlo vyjádřit Tvou velikost a svatost,Tvou spravedlnost a nesmírnost Tvé lásky o Nenacházím ani slov,která by byla s to vyjádřit obdiv a úctu,vděčnost a lásku mého srdce; proto s mlčím před Tebou!

A klečím před Tebou!. - Jsem docela malý před Tebou. Ano,chtěl bych byt ještě menší před Tebou,neboí Ty jsi všechno,já však jsem před Tebou nic, totiž nejsem nic naprosté,jinak bych před Tebou ani nemohl klečet a klopit před Tebou oči a mlčet před Tebou, úplné nic jsem však sám ze sebe. Všechno,co mám,mám od Tebe,všechno,co jsem,jsem skrze Tebe. Sám ze sebe nejsem nic a nemám nie» Ty však jsi ten,který prostě je,který má sám v sobě všechno,který je nekonečný a v každém ohledu dokonalým Tobě nikdo nic nedal a Ty nejsi na nikoho odkázán,protože Ty jsi ten velký Bůh. Zdá se mi, že aspoň trochu mohu

pocítit,co asi cítil sv.Tomáš Akvinský,když se ve svém hymnu na NejsvoSvatost modlil; "Tobě srdcem svým se zcela poddávám,před Tebou svou slabost,Bože,vyznávám". /Adoro té devote/

Tak skláním svůj zrak před Tebou,mlčím před Tebou,klečím před Tebou a - klaním se Ti.

To znamená,že prostě setrvávám před Tebouo Mohl bych před Tebou utéci , anebo se aspoň pokusit utéci,abych se chránil před Tebou a Tvou mocí-Ale neudělám to,nýbrž zůstanu před Tebou na kolenou a se sklopeným zrakem a v mlčení. Tobě přenechám,zdali mne milostivě přijmeš nebo zavrhneš od své tváře,zdali ke mně obrátíš svůj zrak nebo budeš hledět prese mne, Nebot na mne to nezaleží,nýbrž jedině na Tvé vždy ústyhodné vůli.

Nezůstávám věak v tupé rezignaci,protože každý útěk pře Tebou a každý boj proti Tobě je už předem ztracen a bez vyhlídky,nýbrž pokorně uznávám,že je to tak správné a spravedlivé a že bych vůbec nechtěl,aby to bylo jinak než to skutečně je,že totiž Ty jsi všechno a já nic» Vzdávám se sebe sama,opouštím sebe,zapomínám na sebe,abych od nynějška byl zcela u Tebe a v Toběo Se Simeoněm,novým teologem,říkám: "Nechtě mne samého ve skrytosti mé cely.Nechtě mne

samého s Bohem,který jediný je dobrý.Odstupte ode mne,ještě dál, pryč!
Nechtě mne samého umřít před Bohem,který mne stvořil !"Ano,umřít
bych chtěl před Tebou,svým Pánem a Bohémi

A když se tak před Tebou docela zmenšuji a skoro se před Tebou
ztrácím jako sníh při vanutí teplého jarního větru anebo jako mlha před
yasxx. paprsky slunce, naplnu.-ie mé srdce hluboká blaženost. Cítím, jak
toto dobrovolné odumírání před Tebou je to nejkrásnější a
nejvlastnějšího před Tebou mohu a mám dělaly ano,prostě před Tebou
mizet! Jak bych se mohl ještě někdy proti Tobě vzepřít? Jak bych se
mohl ještě někdy odvážit pokusit se prosadit svou vůli a Tvou vůli
jakoby podřídít své vůli - na př.modlitbou, která už by pak vůbec nebyla
modlitbou,protože by jí chybělo to nejpodstatnější na modlitbě,totíž
pokorné podřízení se Tvé vůli? Jak bych se mohl ještě někdy odvážit
kritizovat Tvé vedení a Tvá dopuštění anebo Ti dokonce vytýkat,že jsi to
nebo ono dopustil? Mé plány a mé přání,mé myšlenky a mé skryté touhy
- to vše už neplatí. Jen Tvá vůle aí se děje !

Pane, to ne.isou slova.která bych sám na sobě musel vybojovat
anebo k nimž se musím nutit,nýbrž slova vycházející z hloubi
srdce,protože vím, že tak je to správné a dobré. Ano,ozývá se v nich
dokonce docela hluboká radost,že Ty jsi a že jsi tak veliký a krásný !

A na věky bych nechtěl dělat nic jiného než před Tebou klečet -

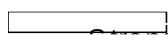
před Tebou mlčet - před Tebou se ztrácet.

Na věky bych se Ti chtěl klanět a jásavě Ti **volat:**

Bože, Ty veliký - Ty

nekonečný, Ty svatý., silný a

nesmrtelný Bože l

Vlastně se ani .jinak modlit nemohu. Nemohu přece Tobě říci i "Bože, Ty se mnou nesmíš všechno dělat. Nebo:Musíš mi předem říciCO se mnou zamýšlíš. Musíš se mne nejdříve zeptat,abychom to spolu promyslili a pak se společně rozhodli ... ^M Nikoli,Bože,tak se přece nemohu modlit! Chci-li k Tobě vůbec mluvit,pak mohu Jen říci: Bože,můžeš se mnou dělat vše!

Avšak, o Bože,nediv se, že .ie mi přitom úzko. Nazýváš mne svým dítětem. Nezapomeň tedy,že jsem skutečně jen dítětem před Tebou,velký Bože! A tu by mi nemělo být úzko,myslím-li na Tvou moc,která nemá hranic? A když pomyslím,co všechno by mohlo být v těch slovech obsaženo?

Mohl bys mne upoutat na lože,takže bych léta z něho nepovstal. Mohl bys mi vzít mé nejdražší bytosti,které mám na světě a bez nichž si svůj život nedovedu představit ... Pane,dále ani nechci myslet! A pak to

nejhroznější; Mohl bys mne nechat umřít - ještě dnes!

Ano, Pane, já vím; to všechno je v těch slovech. Potichu však doufám, že své moci takto nepoužiješ, že bys mi odedneška posílal jen utrpení nebo kříž, na který by moje síly nestačily. Avšak modlím-li se; "Bože, Ty smíš se mnou dělat všechno", nechtěl bych nic z toho vylučovat, ani kříž ani smrt...

Říkám Ti tedy s plným vědomím **toho, co** toto slovo znamená; "Bože, Ty se mnou smíš dělat všechno!"

Tím bych chtěl především udělat tečku, za minulostí. Chci Tě tedy uznat jako svého Pána" a Tvůrce ve všem, co jsi mi dal, ve všem, co jsi mi nedal, ačkoliv bych to byl měl tak rád; myslím třeba na hmotné statky, na větší byt, na zajištěný důchod, na pevnější zdraví; myslím na mnohé dary ducha a srdce, které dělají moje bratry a sestry tak milými a přinášejí jim obdiv všech, a na mnoho jiných věcí, které často tak bolestně postrádám,

Uznávám Tě svým Pánem a Tvůrcem ve všem, co jsi mi kdy dal a potom zase vzal. a^ to byl majetek nebo dobré místo, milí lidé nebo domov o

Hle, o Bože, za tím vším, za vším utrpením a zklamáním svého života chci te³ udělat tečku. Už nad tím nebudu naříkat. Už se nebudu ptát, proč se to všechno tak stalo. Nebot Ty, můj Bože, jsi můj Pán a nemusíš se mi zodpovídat. Chci Ti prostě všechno to trpké a

nesrozumitelné ve svém mi— nulém životě odpustit.

o Bože,můj Bože,smiluj se! Nebo? ted jsem řekl něco velmi pošetilého! Kéž bych si byl rozmyslil to slovo "odpustit",než jsem je vyslovil! Nebyl bych je určitě vyslovil,nebo Tys mi přece nikdy nepůsobil žádné bezpráví ani utrpení! Chtěl jsem jen říci, že nyní jsem srozuměn se vším. co .isi udělal, z působil nebo připustil, že už nikdy nechci naříkat nad tím nebo oním ve svém životě, že už od Tebe nebudu požadovat žádné vysvětlení. A tak činím tečku za svou minulostí a vyznávám.: Bože,tak,jak jsi to učinil,tak to bylo správné a já jsem spokojen! Ani slovo nářku už nepřejde přes mé rty!

rukou celou svou budoucnost.

Chtěl bych tím říci,že už předem souhlasím se vším,cokoliv učiníš. Nemusíš se bát,že se budu hněvat nebo mračit nebo že dokonce řeknu,co řekl onen chlapec v elektrice své matce:chtěl jet za každou cenu autobusem,ale matka ho přes jeho odpory! vtáhla do tramvaje. Kluk plakal zlostí a potom řekl matce to ošklivé slovo: "Už tě nemám rád!" - Neříká mnoho lidí,když je potká utrpení,jako ty svéhlavé děti;"Bože,už Tě nemáme rádi"?

Ne,Pane,tak nechci nikdy mluvit! Říkám Ti jednou pro vždy; Můžeš se mnou dělat,co a kdykoli chceš! A i kdybys na mne dopustil

něco z těch te hrozných věcí, na které nechci ani myslet, ani tehdy se nezměním. Možná budu plakat, ale v slzách se chci na Tebe ještě usmívat, protože Ty jsi můj Otec!

Bože, smíš se mnou dělat všechno! - Tím bych chtěl říci, že nemusíš na mne brát ohled, Neboť Ty nemáš na starosti jenom mne, nýbrž i milion jiných lidí, Ty máš plány, které se vztahují na celé národy, ano na celou zemi, na tisíciletí - kdežto já myslím vždy jen na sebe a na nynější chvíli* Pane, jen si uskutečňuj své plány jeden po druhém, a nehleď na moje přání a moje plasy!

Ani na ty mé plány a přání > při nichž mám na mysli jen Tvou větší slávu, protože se vztahují na Tvé království a spásu lidí. Když jsem po prvé upozoroval, že se moje plány přes všechnu mou námahu a práci nedaly uskutečnit, byl jsem zcela nešťasten a myslil jsem ve svém srdci; Kdyby mi byl Bůh aspoň maličko pomohl, bylo by se to musilo podařit! Dnes se takovým pošetilým myšlenkám musím usmívat. Neboť mezitím se mi stalo jasným, že to není má věc dělat plány pro Tvé království a potom do těchto svých plánů zapřáhnout Tebe, nýbrž že Ty jsi už dávno načrtl až do podrobností plány na záchranu každého jednotlivce a že nikoliv Ty máš pomáhat mně při mých plánech, nýbrž že já musím, ne, smím pomáhat Tobě při Tvých plánech!

Ty - tedy smíš se mnou dělat všechno! Smíš mne tedy při

uskutečňování svých plánů postavit,kde a .lak chceš! Můžeš mi dát velký nebo i jen docela malý úkol! Můžeš mne nechat pracovat nebo též trpět! A je to Tvou věcí ustanovit okamžik,kdy dosloužím navždy!

o Bože,nebudu už mnoho mluvit. Chci Ti jenom ještě jednou říci: Smiš se mnou dělat všechno! Svou minulost i svou budoucnost kladu do Tvých rukou! Důvěřuji ve Tvou mocí Důvěřuji ve Tvou moudrost! Důvěřuji ve Tvou lásku,protože Ty jsi můj Bůh a můj Otéct

XXXXXXXXXX

^^^o,.L.y iuu.^tía uuy mne zadat všecko!

Ty jsi můj Pán a Bůh,Ty jsi mi dal svá přikázání a já se jich musím a chci držet. Ze to není vždy lehké,je samozřejmé. Ale někdy,Pane,je Tvůj příkaz tak těžký,ze mi mimoděk přichází myšlenka; To ode mne nemůžeš žádat! Vždyt někdy se nejedná jen o obět,která chvílku bolí,ale po níž následuje velký mír duše,nýbrž o oběi,která se zdá ničit celé životní štěstí,že po ní už ani žádná radost nepřijde*

Tehdy cítím,že se jedná o rozhodnutí pro Tebe.nebo,proti „Tobě. Mohl bych nedbat Tvé vůle a překročit Tvůj zákon} ale tím bych se odloučil od Tebe pro celý žirot,pro celou věčnost. Často by mi bylo mile jsi,kdybys mi poslal kříž,kterému bych se nemohl vyhnout,kde bych se jen potřeboval odevzdat do 3'vé vůle* - Ale sám se rozhodnout?

A pak mi při/jde myšlenka, která se mi zdá ukazovat cestu jako

spásný anděl:"To přece Bůh nemůže žádat!" Nebo? nemůžeš-li to žádat,protože je to pro slabého člověka příliš těžké,pak"to od něho taky nežádáš,pak snad uděláš výjimku ze svého zákona,který jinak a jindy rád uznávám! A to neříkám,Pane „^en o sobě.ale i o svých bratrích a sestrách.

Myslím na tolik knězi.řeholních osob i laiků.kterí byli nebo jsou ve vězení pro svou víru. Jedno slovo,jeden podpis by stačil! Zapřeli by svou víru - ale nestačilo by,že Ti zůstávají věrni ve svých srdcích? Přece nemůžeš od nich žádat tuto největší oběti

H'yslím na ztroskotaná manželství,na manžele nebo i svobodné lidi,kterí našli- J-Lákoho, koho mají rádi - ale nesmě jí, protože Ty říkáš;Není ti dovoleno mít ženu nebo muže svého bratra nebo své sestry! Ach,jak rádi by, kdyby je nemoc nebo smrt osvobodila,ale Ty žádáš,aby oni sami provedli tento hluboký řez ve svém srdci a odstranili z něho navždy obraz toho,bez něhož se jim život zdá nemožný. Pane,to přece nemůžeš od nich žádat,to je příliš těžké pro lidské srdce l

Myslím na ty mladé muže.které jsi povolal ke svému kněžství,kde se všeho vzdají a získají jen to,že budou středem posměchu a nenávisti - na ty dívky.které také voláš,aby zapomněly na své štěstí a obětovaly svůj život službě těm nejubožejším a za to sklízely také jen opovržení ... Pane, to přece nemůžeš žádati

Si můžeš to, Pane, žádat, kdy z splnění Tvé vůle a Tvého přikázání je tak těžké, že si tím. člověk ničí své životní štěstí, ano i život? Když stojí» před něčím takovým. připadá mi Tvá tvář cizí. tvrdá. neúprosná; zdá se mi, že to nemůže být tvář laskavého a dobrého Otce. - Ne, to nemůže Bůh žádati

Ale jak je to zvláštní! čím více si to říkám, tím .jsem si méně .listy! Je to opravdu moje věc, Bože, předpisovat Ti, co můžeš a co nemůžeš žádat od nás lidí? Kdo jsem vlastně já? Stvořil jsem snad já svět? Jsem snad já pánem života a smrti?

aai, aby sám sebe obětoval na kříži jako smíření za břicho I pro něho byla Tvá vůle těžká, s třasně těžká; "Otče, je-li možno ..." Ale at naslouchám v tichu Getseman jak chci pozorně, to slovo: "To ode mne nemůžeš žádati", **to z** jeho úst neslyším. Nikdy Ti neupřel právo žádat od něho všechno -i smrt na kříži, nýbrž vždy znovu opakoval: "Ne má vůle, ale Tvá •.."

A potom se přede mnou roz.iasňu.ie: Mohu se divit, když vždy nechápu Tvé příkazy? Vždyt já nechápu ani "Tvou nekonečnou velikost! Vždyt já nechápu ani Tvou nedostupnou, neúprosnou svatost! Vždyt já nechápu ani nekonečnost Tvé lásky, která mi připravila štěstí, že přec ním mizí jako kapka v oceánu každá oběť, kterou zde na světě musím přinést

A když tak uvažuji už_ .jsem klesl na kolena - už jsem se sklonil před Tvou vůlí - už jsem sepjal ruce a prosím,abys mi dal sílu dělat **to,co** ode mne žádáš - už jsem řekl: "Pane,Ty můžeš ode mne žádat všechno!

Najednou .se divím, že'jsem mohl někdy jinak myslet a mluvit,a cítím ve svém srdci dít se velkou změnu. Už netrvám na své vůli,svěřuji se prostě Tvé vůli a jdtí,abych ji plnil.

A v tom okamžiku se ztrácím sám sobě a už jen slabě jako z dálky slyším ten dříve tak silná hlas svého srdce - nyní vím,že jsi mi blízko, Tvrdý,neúprosný rys Tvé tváře zmizel - a já cítím na sobě zase Tvé oko plné dobroty a lásky. Pak vztahuji své ruce a vím,že nesahám do prázdna, nýbrž že mne uchopila Tvá otcovská ruka,drží mne a vede.

A nyní se modlím ještě jednou: Bože.Ty můžeš ode mne žádat všechno. Říkám to v důvěře ve Tvou věrnost a moudrost,která umí vést všechno k mému dobru, říkám to v důvěře ve Tvou moc,která mne bude posilovat, říkám to v důvěře ve Tvou lásku,která mne ani na okamžik nenechá samotného,a nejméně tehdy,až TĚ jednou přinesu v obět všechno,protože Ty to ode mne všechno žádáš •• "

Bože, Ty jsi mi víc než všechno ostatní.n.L.

Ty jsi mi víc než všechno ostatní! Jak podivně to znít Jako bych vůbec něco **má** světě mohl postavit vedle Tebe a s Tebou

srovnávat,a'potom po chvílce uvažování a možná dokonce váhání bych řekl:"Bože,Ty jsi pro mne přece ještě něco víc než tato vila,toto auto nebo tento.člověk!

1/ Vím přece už dávno.co mi tvorové mohou dát a co nikoliv. Nikdy jsem v ničem nenašel pravě a trvalé štěstí. Zažil jsem sice už mnoho krásných chvil - ale všechny přešly a žádná svým štěstím nenaplnila zcela mé srdce. Ale Ty mi můžeš v jediném okamžiku dát více radosti než celý svět za celý můj život.. A to ještě ani nemyslím na nebe l

Nikdy jsem ve tvorech nenašel pravý poko^* Vždy mne to hnalo dál» Vždy jsem chtěl mít ještě víc, Dokud jsem něco neměl,zdálo se mi,že kdybych měl ještě to,musil bych být úplně spokojen. Ale sotva jsem to měl v rukách, už mi to zase nestačilo. Nechal jsem to ležet jako dítě svou hračku a už, jsem se na to ani nepodíval* A mé srdce bylo stejně neklidné jako před tím

a já jsem hledal zas něco jiného. Už dávno vím, že nikdy v žádném tvoru nenajdu poslední uklidnění,protože "nepokojné je naše srdce,dokud nespočine

v Tobě" /Augustin/,

A nikdy jsem nenašel ve tvorech věrnost: jedni mne opustili sami - jiní mi byli vzati - a zase jiní se mi rozplynuli v rukách nebo se ztratili mým očím jako mlha,která mizí před paprsky ranního slunce.

2/ To všechno ys± platí taky o lidech. Ty víš.Pane.že je mám rád. Ano,některé mám docela zvláště rád. A proč bych neměl mít lidi rád? V jejich dobrotě jsi mi přece blízko Ty sám. Jejich láska je paprskem té lásky, která žhne v Tvém srdci.. Neboí jako všechno světlo pochází od slunce,tak pochází každá skutečná,opravdová a nezištná láska z Tvého srdce. Proč bych tedy neměl mít lidi rád? Děti,chudé,nemocné,ty,kdo jsou ode všech ostrčeni a zapomenuti* Tys je přivedl ke mně,aby jim moje ruce pomáhaly a moje slova je těšila,Tys mi sám přikázal,abych je měl rád,jako Tys dávno předtím měl rád mne a řekl jsi: "Co jste udělali jednomu z m^ch nejmenších bratří,mně jste udělali." Ano,Pane,mám je rád a je mi vždy,jakobych měl v těch chudých a ztrápených objevit Tvou tvář. Neboí tehdy,když jsi byl mezi námi, byl jsi také chudý a opovržený a unavený a uštváný a zbičovaný a ukřižovaný.

Ale a i miluji lidi sebevíc,poslední klid,poslední jistotu a poslední štěstí u nich nenajdu, ani u jednoho. Proto mi není zatěžko se modlit;

Bože,Ty jsi mi víc než všechno ostatní!

3/ A přece! Jsou také chvíle.kdy mi tato modlitba nechce ze rtů! Jistě - když je ráno ještě všude ticho a já klečím před Tvým svatostánkem, pak mi jdou tato slova opravdu ze srdce a zdají se samozřejmá. Ale pak začne den a život! A najednou se objeví věci v nejjasnějším světle a lidé

O líc ^i-au-ixci v ^/ ^ h-'-*-*** v^i^u*^ » •^—, — ^ _ _--
le,ve kterých mne svět láká svým svůdným kouzlem. Neboť,Pane,Tvůj
svět je krásný,vždyí je to Tvůj světí

Ty taky ode mne nežádáš,abych opustil svět a šel na pouší jako
někteří Tvoji svatío Svět jsi udělal pro nás,má nám sloužit a vést'nás k
Tobě, Proto mohu mnohé.věci mít,užívat jich,radovat se z nich.

Ale jiné věci jsi mi zakázali ty bych mohl mít jen za cenu
zapomenutí na Tebe nebo zrady a urážky Tvé láskyo A pak stojím před
volbou: Ty **anebo** tvor, Ty anebo ta zakázaná radost. Pane,někdy je mi
ta volba těžká; **věci** tohoto světa jsou ta^. na dosah blízko a Ty - Ty tak
daleko l

A jako s těmi pozemskými věcmi,tak je to i s lidskou láskou:
chudé, nemocné a utlačované,jichž je ve světě tolik,nemohu nikdy dosti
milovat. Ale je jiná láska mezi lidmi,která je také od Tebe a proto krásná
a posvěcená,ale které jsem se vzdal pro Tebe a pro službu Tvým chudým
a nemocnýla anebo pro službu Tvé církvi - a najednou se může toto
rozhodnutí zdát strašně těžkým!

V takových rozhodujících chvílích pak jakobys člověka ponechával
sobě samému; jakobys ho chtěl zkoušet,zda tu lásku k Tobě myslí vážně.
A leckdo i po letech věrné služby,jak to vidíme nebo slyšíme dnes,dává

před Tebou přednost pozemskému majetku, pomíjejícím radostem nebo i hříšné lásce. • Ubohý takový člověk 1

4/ Pro to, Pane, ta modlitba; "Ty jsi mi víc než všechno ostatní !**«
není pro nás lidi někdy vůbec lehká«někdy při ní srdce krvácí« Ale s
Tvou pomocí, Pane, ^chc^_se^v^d,^_s^a^^n.ě_J^o^^ "Bože, Ty jsi mi
víc než všechno ostatní".

A proto,Pane,také říkám: Ty můžeš ode mne chtít všechno!
Jistě,Tvá přikázání jsou někdy těžká. Ale já mohu volit jen být s Tebou
nebo být bez Tebe. A já bez Tebe být nechci. Ani chvílku bych se
nemohl radovat ze štěstí,jímž bych Tebe ztratil. Celý svět se vším svým
štěstím Tě nemůže nahradit. Mám-li Tebe,mám všechno,! kdybych jinak
neměl nic* Nemám-li Tebe,nemám nic,i kdybych jinak měl všechno.
Nebo! Ty jsi mi víc než všechno!

A tak se taky modlím: "Ty můžeš se mnou dělat všechno!" Můžeš mi všechno vzít. Můžeš mi rozbít celé mé štěstí. I kdybych měl všechno ztratit, neztratil jsem nic, pokud mám ještě Tebe. Tak jako ta stará žena, která mu-sila všechno,! svůj domov opustit: "Musíme-li pryč, nevádí. Boha najdeme všude!"

Proto říkám ještě jednou;"Bože,Ty jsi mi víc než všechno ostatní!"
Jenom o jedno prosím: Ať světlo tohoto světa nikdy nezáří před mýma
očima tak oslnivě,aby zastínilo mírné a sladké světlo Tvé tváře! A\$ mne

pozemská láska nikdy nesvede, abych pro ni zapomněl na lásku Tvoji!

Všechno k Boží chvále!

Do této jednoduché modlitby, která byla heslem sv. iCTiáce, mohu vložit celé své srdce a celou svou lásku. Proto jsem se ji též tak často a tak rád modlil - až jsem si jednoho dne s úlekem uvědomil, že to vůbec nesouhlasí, co se v ní modlím, že jenom něco předstírám Tobě i sobě. Že bych měl ve všech svých slovech a skutečích jen Tvou chválu na zřeteli? Tomu přece sám nevěřím a Ty, můj Pane, jsi mi to taky nevěřil. Jak se nyní stydím, že jsem se tak vůbec modlil a sám v sobě se tak klamali. Neboť kdybych tuto modlitbu ve svém životě plně a zcela uskutečňoval, byl bych přece dokonalý svatý! Zdá se mi, jakoby se, ne-li andělé v nebi, pak aspoň všichni lidé^ kteří mne lépe znají, nahlas smáli; já, zrovna je říkám, že "konám všechno ke Tvé cti a chvále!"

Ne, tuto krásnou iluzi musím odložit. Ale, Pane, to mi můžeš věřit, že jsem Tě nechtěl klamati! I/lyslil jsem to vážně, když jsem se ráno nebo na počátku své práce, nebo když na mne dolehl těžký kříž, modlil: Všechno ke Tvé chvále! A i když se mi to nepodařilo, pak přece byla v mém srdci hluboká touha žít tak, aby všechny moje řeči i mlčení, práce i boje, všechny mé radosti i všechna má utrpení byla ke Tvé cti. Bylo to jako pohled k dalekému, vysokému vrcholu, ne který jsem ještě ani zdaleka

nevystoupili jen malý krůček směrem k němu jsem chtěl opět učinit. A jediný krok vzhůru k takové výši je přece už něco velikého!

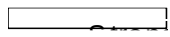
A tak se chci dnes,nyní,Pane,upřímně a otevřeně podívat,jak to s Tvou chválou v mém životě vypadá.

Qhtěl Ašem celý svůj .život postavit do Tvé služby, a tak jsem se modlil: Všechno ke chvále a slávě mého Boha! Postavil jsem celý svůj život do Tvé služby jako tolik jiných,kteří se cele zasvětili Tobě a chudým,nemocným a dětem v nezištné službě. Jen Tvou Če-st jsem chtěl mít na zřeteli, Tebe vždy a všude •••

Zpočátku to šlo'a já jsem byl šťasten ve Tvé službě. Lidé si mne vážili a důvěřovali mi o Ale pak jsem snad zaslechl o sobě jiné poznámky, závistivé a jízlivé,které braly v pochybnost mé úmysly,mou dobrou vůli,mou službu z lásky k Tobě, nejdřív mne to narazilo a zbolelo - ale pak jsem si řekl,: aí,ale aspoň malým svatým chci býti

Ale ani tam jsem si nezůstal .list.když jsem viděl příklady velkých. svatých. A potom,určité skutečnosti v mém životě jakoby usvědčovaly z nepravdy slova: Všechno k Boží chvále:

utkal jsem se s bratrem nebo sestrou - a řekl jsem jim pořádně pravdu. Ke Tvé chvále? Vlastním důvodem bylo to,že jsem jim záviděl,a tak jsem jim dal co proto,

 uxnuý Jsem oy-L v delším hlubokém smutku a jen jsem se "bolestně" usmíval a tiše trpěl,ale tak,aby to ostatní viděli.K Tvé chvále? Nikoliv, cítil jsem se uražen,pohoršen nebo zneuznán a všichni to museli vědět,

nebo jsem prováděl vůči svým spolubratřím nebo spolusestrám "pasivní resistenci", snad ke Tvé chvále? Směšné,ne bylo po mém, **to** byl důvod,

chtěl"jsem,aby odešla má nemoc a namlouval jsem si,že to chci,abych mohl pracovat - šťastným jsem se cítil,jen když mne chválili-to ke Tvé chvále?

Dlouho .'jss^sg vzpíral tomuto poznání, ale jednoho dne už to nešlo; musil jsem si doznat,že hledám sebe a své uspokojení jako jiní,sebe a ne Tebe,svou chválu a nikoliv Tvou! Jenže jsem to kryl slovyíVšechno k chvále Boží! Pane,toto poznání je velmi,velmi trpké!

Co mám te5 dělat? Nemám se snad už tuto modlitbu modlit? Nikoli. Budu se dále modlit;Všechno k větší cti a slávě Boží! Nebot tata modlitba vyjadřuje mou upřímnou vůU dělat všechno ke Tvé chvále,můj Bože,i když dnes už nejsem tak naivní,abych věřil,že budu skutečně všechno dělat nebo snášet"ke Tvé chvále,protože si to tak ve svém srdci přeji a svými slovy tvrdím. Ale chci, to zkoušet každý den vždy znovu,

nepodaří-li se to dnes, podaří se to snad zítra! Nepodaří-li se to vždy, pak snad aspoň tu a tam. A ostatně vím, že sebeláska jako následek dědičného hříchu tak hluboce se zakořenila v mém srdci, že ji bez zvláštní pomoci Tvé milosti nelze odstranit. Modlím-li se tedy "Vše k chvále mého Bona", není to jenom tvrzení, ani jen přání nebo předsevzetí, nýbrž pokorná prosba k Tobě, Otče na nebesích! Přeměň moje srdce a obrať je k sobě! Dej, ať umřu sobě, abych žil jen Tobě, ke Tvé chvále, Otče nebesky!

Pane, já "to spraveauvy x^es" c»

Pane, trpím spravedlivý trest! Je to poznání, jemuž se už nemohu a ani nechci uzavírat. Za prvé je utrpení prostě nutným fyzickým následkem mého hříšného jednání a za druhé existuje překvapivá podobnost mezi utrpením, jež zakouším, a mým dřívějším jednáním, lidé jsou dnes ke mně stejně bezohlední, tvrdí a bez lásky, jako já byl kdysi k jiným.. Jdou kolem mé bídy právě tak, jako jsem já chodil kolem cizí bídy. Ba i v těch případech, kde nevidím přímou souvislost mezi svým utrpením a svou vinou, jsem dnes ochoten uznat utrpení jako trest za svou často skrytou vinu,

Pane, dlouho to trvalo, než jsem se probojoval k tomuto poznání a sám sobě doznal, že trpím spravedlivý trest*

Jako děti jsme často říkali, když se druhy na př. bolestně zranil:

"Vidíš,to je trest **za** to,že jsi mne bil'.' Nebo rodiče nám říkali; "Vidíš, to je trest za to^{že} jsi lhal nebo kradl a pod'; "Pán Bůh tě potrestal" atd»

Dnes jsme nad takové pojmání "povznesení": to přece nemá s tím co dělati To je buí pouhá naho dá,řekneme, nebo nepozornost,nemusíme do toho Bned míchat Boží"spravedlnost!

Podobné vysvětlení máme hned po ruce pro každé utrpení na světě: to jsou nutné důsledky neuváženého jednání[^] přírodní zákony; tragická shoda okolností. Můžeme se při tom dokonce dovolávat toho,co řekl Tvůj Syn apoštolům na jejich otázku,kdo hřešil,zda ten slepý nebo jeho rodiče: "Ani on, ani jeho rodiče,nýbrž aby se na něm ukázala sláva Boží!" Tak tedy,z utrpení může vzejít i dobro a Ty je můžeš obrátit ve svou oslavu. - Jakoby Kristus touto odpovědí chtěl říci,že utrpení vůbec nikdy nemůže být trestem za spáchané hříchy,a jakoby utrpení,k něhož vzejde i dobro a Tvá oslava,nemohlo být současně i trestem!

A třebaš mi zdvořilost a láska zakazovaly říai bližnímu rovnou do očí "to je trest za tvé hříchy",sám u sebe jsem si to leckdy skrytě myslil. Co se mne týče,snad nikdy mi nepřišla na mysl myšlenka,že by určitě utrpení mohlo být trestem za zcela určitý hřích - a přišla-li,měl jsem hned po ruce dosti důvodů,abych sám sebe přesvědčil,že to tak vůbec nemuái být. Tak jsem si namlouval,že moje utrpení je "připodobnění Kristu" - "účást na smírném utrpení Kristově za hříchy světa"- a přitom

jsem měl krásný pocit, že už nejsem ^en tak obyčejný "kající",který musí činit pokání za své vlastní hříchy,nýbrž že už jsem v duchovním životě velmi daleko,protože už jsem připuštěn mezi ty,kteří smějí být účastni smírného díla Tvého Syna

Pane,promiň,že se tak trochu posmívám své vlastní zbožnosti, Ty ses tomu asi často také usmíval a čekal, až jednou přijdu na to,,že tomu tak není.

Zajímavé! Nikdy jsem ne pochyboval,že jsi Bůh spravedlivý,že dobré od-měšuješ a zlé trestáš buď zde,nebo na věčnosti. Často jsem si také říkal,

odměna za mou práci,za mou věnost ve Tvé službě,za mou skrytou oběť - ale nikdy jsem Si neřekl,když přišlo utrpení: to je trest za můj hřích **a** **za** mou skrytou vinu! Vždy jsem vyznával,že jsem zhřešila ale že bych byl tak zhřešil,že bych skutečně zasloužil trest,o tom by mne nikdo nepřesvědčil. Uznával jsem, že jsem hříšníkem před Tebou,ale tak nějak jsem se pokládal za "lepšího" hříšníka a nikdy bych nepokládal za možné,že bys mne mohl trestat jako"docela obyčejného" hříšníka!

Dnes však musím a chci vyznat před Tebou: Pane,trpím spravedlivý trest! Toto nebo ono nebo snad všechna utrpení mého života

mne nestihly náhodou, nýbrž spravedlivě za mé hříchy

To je nejdříve věcné zjištění - ale zároveň to má být modlitbou. Modlitbou lítosti: neboí tímto zjištěním zároveň poznávám, že můj hřích je něčím mnohem horším, než jsem si dosud myslila. Teď se hrozím svých hříchů. Co by nedokázala všechna krásná rozjímání, toho dosáhl Tvůj trest. Jestliže Ty, veliký, dobrotivý a milosrdný Bože, mne tak trestáš snad **za** jediný hřích, co jsem potom tím hříchem proti Tobě spáchala. Můj Bože, můj Bože!

Tato modlitba má být dále pokornou chválou Tvé spravedlnosti. Když se modlím: Pane, je to spravedlivý trest, pak obdivuji a velebím Tvou spravedlnost, ano, konečně i Tvou spravedlnost! Neboí i ona je jednou z Tvých božských vlastností, které zaslouží náš obdiv a chválu, jako Tvá všemohoucnost a moudrost, dobrota a shovívavost, láska a milosrdenství ...

Tato modlitba je výrazem zcela nové lásky. Chtěl jsem Tě milovat a snažil jsem se, co jsem mohl - teď vím, že v lásce musí být i touha nahradit, čím jsem Tě urazil, a proto chci nésti své utrpení. Tvůj trest ... Víím ovšem, že sám z vlastní síly nemohu zadostučinit ani za jediný hřích, jen **ve** spojení[]] s utrpením Tvého Syna a jeho smrtí na kříži a v důvěře ve Tvé milosrdenství. A proto má modlitba: Pane, trpím spravedlivě, se rozšiřuje jako jso u lotra na pravici: "Pamatuj na mne, až

vejdeš do svého království:. "Smiluj se nade mnou,Pane,smiluj se nade mnou!"

Konečně je tato modlitba díkem,že ve'spojení s utrpením a smrtí Tvého Syna má i toto mé utrpení smírnou hodnotu před Tebou. Ted teprve se stávám "podobným obrazu Tvého Syna..."

Samozřejmě není každé utrpení jen trestem za spáchané hříchy. Především se musím takového úsudku zdržet vůči jiným lidem. Jsou bezpochyby lidé,je jichž mimořádně velké a často celý život trvající utrpení jistě nejsou trestem za jejich vlastní hříchy,nýbrž oni jsou docela zvláštním způsobem povoláni,aby s Kristem na kříži podávali smír za hříchy světa.

A zároveň zůstává pravdou - **a to je** pro mne veliká útěcha - **že i** tehdy,když nějaké utrpení,nebo všechna moje utrpení, je nejdříve trestem za mé hříchy,může být přece i prospěšným pro druhé; vjřdy mohu pokorným a trpělivým neseném kříže zasloužit i jiným lidem milost a ve spojení se smrtelným

utrpením Tvého Syna smiřovat vinu světa. A proto s lítostí a v pokoře,ale zároveň s hlubokou,tichou radostí v srdci se modlím:Pane,trpím spravedlivý

••

trest!

Ježíš i,chci s Tebou konat smíre

Pane,Jsem ho-t-ov nésti trest,který jsem zasloužil za ave hříchy•
Ale chtěl bych dělat ještě víc, Chtěl bych spolu nésti trest»který
zasloužili jiná lidé. Proto Tě prosím o zvláštní milost,abych směl podat s
Tebou smír za hříchy světa* Každá vina přece musí být usmířena

První tajemství,které je skryto v této větě,je neúprosnost tohoto
musí, jak Pius XI. ve Své encyklice "O smíru Božskému Srdci" častě ji
zdůrazňuje o Říká tam: "Kdyby snad někdy zapomnění zanedbalo
nestvořenou lásku nebo zločin jí urazil,takové nebo jiné bezpráví musí
být vyrovnáno"^ "Našimi špatnými skutky Bohu způsobené urážky musí
být usmířeny,póru seny řád musí být obnoven." Nestačí,pokračuje Pius
XI^,Bohu se klanět a jeho nekonečnou štědrost vděčně velebit,nýbrž
"jako spravedlivému soudci musíme Bohu podávat také dostiučinění z.a
své nesčetné hříchy, chyby a nedbalosti", K zasvěcení Božskému Srdci
Ježíšovu "musí přistoupit smír,jenž plně vymaže naše hříchy'.;

To neúprosné "musí" je mi tajemstvím,které nikdy nepochopím*
Vždy se mi zdá»že bys prostě mohl hříchy mé a celého světa přejít a tak
mi ušetřit. to zahanbující vyznání viny,trapnou prosbu za odpuštění a to
tak často trpké pokání* Nutnost smíru zůstane pro mne vždycky
tajemstvím,protože nikdy nepochopím, v jakém nekonečném protikladu
je hřích ke svatosti Tvé a Otcově, Skláním se před tímto tajemstvím, že
každá vina musí být odčiněna,

Ale tato nutnost odčinění mne neskličuje, protože Tvé spravedlnost, Pane, je vždy spojena s Tvou láskou a protože Ty nejsi nikdy jen soudce, nýbrž vždy také můj Vykupitel, Proto se ochotně skláním před tímto tajemstvím, že každá vina musí být odčiněna,

Ale to je jen první tajemství. Druhé je ještě hlubší - a je v tom, že každá vina může být konečně odčiněna pouze nevinným! Žádné skutky pokání» které by lidé ve svém hříchu na sebe vzali, by nikdy neodčinily jejich vinu, Ty, jednorozený Syn věčného Otce, musel ses stát Člověkem a jako nevinný Beránek umřít za naši

I to je tajemství, které nechápu, ale před kterým se skláním. Nyní však, když jsi mne miloval a za mne umřel, když jsem byl ještě hříšníkem, nyní, když pro Tvé utrpení a smrt mohu zase bez"viny stát před Otcem, nutí mne to, abych ze své strany spolutrpěl a spolu činil pokání a smír za hříchy. těch, u nichž Tvá oběť a smrt neměly dosud účinku. Vždyí mezi těmito "hříšníky" jsou i lidé, které mám velmi rád, tak rád, že bych si bez nich své nebe ani nemohl představit. Neschvaluji jejich hříchy - ale vždyí i Ty jsi nás měl všechny rád a trpěl jsi za naši

Jestli tedy musí být každá vina odčiněna, a to od nevinného - nuže, pak jsem hotov podávat smír za viny jiných, když mně jsi moje viny odpus-•til. Prostě se nedokážu odloučit od jiných lidí a ujišťovat Tě jako

ten

či - a potom pln uspokojení sám nad sebou čeká, až se na ně vyleje hněv
spravedlivého soudce. Ne, stavím se vedle nich a vedle Tebe, a spolu
poneseme trest, aby spravedlivý a zároveň milosrdný Bůh nás všechny
dohromady

zachránil.

Pane, tak jsi Ty miloval mne, tak chci i je odedneška milovat lidi. A
nejsem ani sám ani první, kdo chce takto mít lidi rád. Tvoji svatí, na prv-
ním místě Královna všech svatých, takto milovali.

Maria jako první trpěla spolu s Tebou v celém Tvém utrpení. Jí se
dostalo ovoce Tvého vykoupení už od jejího početí, takže stojí před námi
jako Bez poskvrny počatá - dostalo se jí ?xSte tolik, že ji anděl mohl
pozdravit jako "milostiplnou". Ona, která z Tvé malosti byla uchována
prostou každého hříchu, sto jí po "Tvém boku uprostřed nás, lidí, a trpí a
smíruje za naši vinu* Jí jsi nás všechny svědčil, když jsi jí dal Jana jako
syna. "Hle, syn tvůj!" Ona nám měla být tím, čím je matka svým dětem.
Tak spolutrpí pod křížem a nenaříká, že ona je nevinna. Dobrovolně se
sklání pod zákon smíru.

Vedle ní stojí pod křížem apoštol Jan, sto jí tam také některé ženy,

které také spolutrpite přinášejí smír. A k nim se během staletí připojují nesčetní jiní, je jichž svatost církev slavnostně potvrdila, a stejně tak mnoho malých, skrytých svatých, jejichž svatost nikdo neobdivoval, protože každému připadali, tak samozřejmí*

Byli a jsou to muži i ženy, řeholníci i řeholnice, kteří Ti obětují svůj život ve skryté službě a oběti od krásného mládí až do poslední chvíle, manželé, rodiče a děti, kteří Ti obětují všechny starosti a úzkosti o sebe navzájem, když se vidí ohrožení^

nemocní, kteří jsou už léta upoutáni na lože bolesti, a to jistě ne pro své vlastní hříchy, neboť nemoc na ně přišla třeba, když ještě byli dětmi, anebo po životě nezištně, obětavé práce ve službě bližním. Ale oni vědí o hříchu ve světě, ne z vlastní zkušenosti, ale jako o něm vědí čistí, nevinní* svatí lidé, kteří chápou hrůzu hříchu lépe než sám hříšník. Proto konají pokání a smír za hříchy světa;

^sou tu konečně lidé, kteří mnoho zhřešili, ale v tom okamžiku, kdy se obrátili a dosáhli odpuštění, jsou také ochotni podávat smír i za cizí vinu. Jako Magdalena se nyní staví pod kříž a tam vytrvají až do konce svého života. Nikdo jim to nemusí vysvětlovat, nikdo vybízet, oni by se nanejvýš divili, k čemu tolik řečí, když pro ně je to tak samozřejmé.

Hle, Pane, i já se chci nyní v tichosti postavit mezi ty, kdo spolu s Tebou podávají smír za hříchy světa. Nikdo mi neříkej, že jsem to nebo

ono utrpení určitě nezasloužil. Kolik viny je na mně a kolik trestu jsem zasloužil.,to vím Já a to víš Ty - o to se tefi konečně ne jedná:já chci nést utrpení za viny své i svých bratří a sester!

JNeouae mi i.o,rane, v:úuy JLťu.is.ť pi-tiiit' uua u oč Ja^u uu<=>-
OIU-L-LU ^<ueJ-a VU.-LJ. nebeského Otce. Kdyby mi to někdy bylo těžké,snad příliš těžké,půjdu,Ježíši,k Tobě blíž a budu myslet na Tebe v zahradě Getsemanské a na kříži •••

Vím,že bych z vlastní síly nikdy nedokázal takto spoluusmiřovat. Nedělám ani žádné předsevzetí,nýbrž prosím Tě pokorně,abys mi jako milost dopřál,abych směl s Tebou trpět za hříchy světae Mám pevnou důvěru,že máze své milosti daruješ,co bych z vlastní síly nikdy nedokázala

Proto Tě prosíí^6 Ježíši, kéž mohu s Tebou podávat smír za hříchy **světa!**

Pane, já mohu tak málo dělati

Sir.59

Byl kdysi čas,kdy jsem .^ásal:"^{l:i}ane..[•]^á mohu tak mnoho dělat! Já tolik dokážu!" Chtělo se mi volat s apoštoly:"Pane,i zlí duchové jsou mi ve Tvém 'jménu poddáni!" Bylo to na počátku mého života s Tebou. Tys mne nesl a pomáhal mi přes překážky,jako otec nebo matka nesou dítě a pomáhají mu - a já jsem si myslel,že to jsou moje síly a moje zásluhy.

Ale ta doba už minula,snad navždy.Dnes začínají i končí mé modlitby nářkem: "Pane..'] a mohu tak málo!" Neboí musím i ty úspěchy,kterých jsem jistě také dosáhl,brát ne samy o sobě,nýbrž musím Je vždy porovnávat s tím, co jsem kdysi chtěl pro Tebe vykonat,a s tím,co jsem vlastně měl udělat a čeho jsem měl dosáhnout. A tu vždy znovu musím uznat,že je to tak málo,co jsem udělal a co mohu udělat.

Jsem tak bezmocný! Jako kněz odmítnutý umírá jícím,který nechce ani slyšet o usmíření s Bohem. Jak často cítím svou bezmocnost vůči moderním prostředkům působení na lidi: rádio,televize,káno,noviny,časopisy,to všechno tvoří prostředí,veřejné mínění,to formuje dnešního člověka. Neříkám, že je to všechno špatné. Ale jako kapka jedu stačí jeden film,jeden obraz zkazit fantazii mladého člověka a neustálý výsměch na pracovišti může vzít mladému člověku radost z víry. A eo my můžeme postavit proti tomu? Jen své ubohé slovo! Pane,já mohu tak málo!

A ta moc zla ve s ve tě.vybavená všemi prostředky,! veřejné moci,i hrubého násilí,která chce za každou cenu zamezit vliv Tvé církve na jednotlivce i celé národy a vyrvat víru ze srdcí milionů! Chce udělat nového člověka! A daří se to. Ne sice tak rychle,jak jsme se báli a jak služebníci zla doufali,ale přece! A co mohu já proti tomuto rozpoutanému peklu dělat? I kdybych se proti němu vrhl s odvahou

pohrdající smrtí,byl bych jen jednou z jeho obětí.♦♦

A k tomu ty malé výsledky a úspěchy Jsou mi stálou výčitkou.

Kdybych byl vždy věrně plnil svou povinnost s věrněji stál při Tobě,kdybych se ještě **více** modlil a usiloval,kdybych byl svatý - nebyl bych mnohem víc dosáhl?

KCJBUU. aiitiu \,y ma-LC v^B-Lcu.ň.J' ^iicwiuiu-m LUI-LU ,-JC
OCD i-»u.c iiuíc UUVJ.~CII.XJ. či &«;

už mne nemáš tak rád jako dříve? Není to má vina a můj hřích,které zavírají Tvou ruku,takže z ní už nevychází požehnání pro mé úsilí? Neodvrátil ses snad ode mne a tím také od těch,kterým jsem měl pomáhat,které jsem měl pomáhat i spasit? Které jsem měl a mám rád?

Když tedy naříkám:"Pane,já mohu tak málo*,pak jsou tato slova výrazem hluboké bídy a tísně mého srdce o

Musím ovšem doznat,že tato modlitba nebyla vždy čistým akordem, nejednou v ní zněly i falešné spodní a vedlejší tóny» Aniž bych si to sám přiznal,žil jsem ve falešném přesvědčení,že mohu něco udělat pro Tvé království ve mně i v jiných sám ze svých sil. Chtěl jsem Ti samolibě položit své úspěchy k nohám a tak Tě vlastně učinit svým dlužníkem! A když to nešlo,mrzel jsem se sám na sebe. Také jsem chtěl svými výkony ukázat,že dovedu víc než jiní a že mne máš raději - a když jsem viděl,že jiní dokáží víc a jsou Ti blíží,zlobil jsem se a styděl

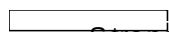
jsem se ještě víc, i to bývalo v mém nářku: "Pane,já mohu tak málo!"

Jiným falešným tonem v této modlitbě bylo to,že jsem nepochopil tajemství kříže. Po prvních úspěších jsem myslel,že budou následovat vždy nové - až k tomu poslednímu - a zatím je tomu docela jinak; posledního cíle se dosahuje ne našimi malými úspěchy,nýbrž; "Nepadne-li pšeničné **zrno** do země a neumře-li,nepřinese žádný užitek; zemře-li však,přinese užitku mnoho." 2,ivot povstává ze smrti, vítězství ze zániku, poslední úspěch z nesčíslných neúspěchů. Na toto tajemství kříže jsem myslel věrní málo. Proto nářek:"Pane,já mohu tak málo!"

Jindy to byla opět má netrpělivost, která z toho nářku mluvila, nechtěl jsem Čekat,až přijde čas milosti,který jsi Ty ve svém nevyzpytatelném úradku stanovil. Byla to ona "svatá netrpělivost",jak ji mylně nazývá jí,která se mnohdy žene do práce a zapomíná na modlitbu a vnitřní život*

Ale - snad mohu upřímně říci,že jsem se- snažil vyloučit všechny tyto falešné spodní a vedlejší tóny,Jakmile jsem jejich nesouzvuk zpozoroval. Modlím-li se tedy dnes;"Pane,já mohu tak málo",pak je tato moBlitba především výrazem mé veliké lásky k Tobě. Je to,jako-kdy zchci dát někomu, koho mám rád,veliký dar,nehledím na námahu ani na náklady - a potom stojím před ním a mohu jen říci;"Mohu dát jen tak málo!" Najednou cítím,že je to všechno příliš málo,že by zasloužil víc a já bych také chtěl dát mnohem víc • • •

Tak stojím, Pane, před Tebou. Věděl jsem, že Ti nezáleží na pozemských darech. Vždyt Ty pravíš skrze svého proroka: "Kdybych měl hlad, nebudu ti o tom říkat, vždyť můj je svět se vším všudy".¹² Tak mohu jen opakovat: "Pane, já mohu tak málo". Ty bys zasloužil mnohem víc a já bych Ti taky chtěl dát víc, přijmi aspoň tuto prostou modlitbu jako projev mé velké lásky!

Vezmi ji také jako projev mé veliké lásky k bližním, Vidím jejich bídu, vidím nebezpečí, kterým žijí, vidím trápení, které musí pro Tebe snášet. Bylo by třeba jim pomoci, poučit je, vytrhnout je z rukou jejich trýznitelů - ale, Pane, já mohu tak málo! A tato má ubohost a slabost tolik bolí! Ano, je to má láska k bližnímu, která mi vynucuje nářek: "Pane, já mohu tak málo!"

V této modlitbě je však také obsažena tichá odevzdanost: je to Tvá vůle, abych stále cítil toto vědomí své slabosti. Ty stále ještě volíš to slabé, abys zahanbil silné, a Ty zůstáváš při svém rozhodnutí spasit nás lidí bláznovstvím kříže. Proto chci dál nést jen břímě, ačkoliv se často divím, že pod jeho tíží neklesám..

V této modlitbě je také ustavičná tichá prosba o Tvou pomoc. Co já nemohu dokázat a dát, můžeš darovat Ty. Ty máš k tomu moc a máš k

tomu i lásku!

A konečně je tato modlitba ještě výrazem mého klidného odhodlání přes všechny neúspěchy a ustavičný pocit své slabosti a nedostatečnosti dělat dnes a po celý-svůj život všechno,co pro Tebe dělat mohu,s celou věrností a láskou,které jsem schopen.

Pane, já mohu tak málo! Ale s Tebou mohu všechno, a Ty mi k tomu dáváš sebe, svou milost, svou pomoc i láskm ...

Můj Bože, odpusí mi!

Už jako dítě jsem se učil modlit; "Otce náš,... c^dpuěl, nám naše viny". V každé zpovědi vyznávám své hříchy a prosím Tě za odpuštění. Tak patří prosba za odpuštění od mého dětství k mým denním modlitbám a stala se mi samozřejmou - snad až příliš samozřejmou!

Zaposlouchám-li se totiž někdy do těchto svých vlastních slov a pátrám po ozvěně,kterou v mém srdci budí,zhrozím se; není slyšet skoro žádnou ozvěnu. Tak málo odpovídá můj vnitřní stav mým slovům.

Ne říkám,že myslím právě tak jako ti,kdo s nejnevinnější tváří tvrdí, že nevědí.z čeho se zpovídati že nikoho neokradli ani nezabili a pod. Tak se vžili do úlohy nevinného beránka,že v ní setrvají i při posledním soudu. Když jim tehdy řekneš; "Byl jsem lačný a žíznivý a nedali jste mi jíst a pít, byl jsem cizí a nahý,ne při jali jste mne a

neoblékli, byl jsem nemocen a v/žaláři a nenavštívili jste mne," budou se na Tebe překvapeně dívat, jako bys jim dělal nespravedlivé výčitky: "Pane,kdy jsme Tě viděli hladového a žíznivého nebo jako cizince a nahého,nemocného nebo ve vězení a neposloužili Ti?" Jakoby Tě chtěli ujistit:"Kdybychom Tě viděli hladového nebo žíznivého,dali bychom..."

Ne,Pane,tak já ne smýšlím,pro to že já vím,že jsem zhřešil. Ale někdy se ve svém srdci podobám tomu far i ze,ji.který Ti- vypočítával všechno dobré. co vykonal: "Postím se dvakrát v týdnu a dávám desátek ze všeho,co mám". Ano,když myslím na své "dobré skutky",mé srdce se rozehřívá a můj jazyk se stává výmluvným. A když ještě myslím na jiné lidi,kteří nechodí do kostela a nestarají se o Tvá přikázání,chtěl bych Ti taky děkovat,že nejsem jako "lupiči,zloději a cizoložníci". Ve srovnání s tím mnohým dobrým,co dělám.se mi zdají mé hříchy v mých'ocích_bezvýznamnými;podle mne nad nimi musíš jen mávnout rukou a být mi skoro vděčný,že jsem jeden z těch-mála věrných. Pak ale je má prosba za odpuštění opravdu jen formalitou,jako

^

když prosíme v tlačenici za odpuštění,že jsme do někoho strčili.

Ale bývá to ještě horší. Mnohdy se úžasně překvapivě podobám tomu staršímu synu 2 podobenství o marnotratném synu: když slyšel.proč je v otcovském domě taková radost a hostina,nechtěl v hněvu jít domů a svému otci ještě vyčítal: "Tak dlouho Ti věrně sloužím a

nikdy jsi mi nedal ani kůzle, abych se mohl radovat se svými přáteli'*•

Ano,Pane,někdy se velmi divím,mírně řečeno,jak zacházíš se mnou a s mými přáteli - odpusť,že to říkám otevřeně. Někdy se mi zdá,že skutečně neděláš rozdílu mezi svými hodnými a špatnými dětmi. A potom se mi zdá, jako bych měl před Tebou přece i určitá práva a jakobys skoro Ty spíše měl prosit za prominutí^ mne než já Tebe! - Promiň,Pane,zapomněl jsem se! Tak nesmím ani myslit,natož mluvit! Ale snad bylo"dobré vyjádřit jednou

d'asne xy sio-yte myšlenky a či ty, které se mohou skrývat **za** tou příliš samozřejmou modlitbou:"Odpusí **mil**".

Tak se.Pane.ne dostanu"dal! Nejdříve se musím přestat stále ospravedlňovat před sebou i před Tebou. Odvrátím nejdříve oči od svých vin* Nebudu se nejdříve vůbec dívat ani na **své** dobré skutky a zásluhy,ani na jiné lidi - klesnu raději na kolena a v tiché modlitbě pozvednu svůj **zrak** k Tobě.

Dívám se nejdříve na Tvou velikost. V Knize moudrosti čteme; "Jako . prášek na váze a jako krůpěj rosy,jež padá ráno na zem,tak je celý svět před Tebou" /Moudr.11,22/. Cely vesmír s miliardami světů ve vzdálenosti miliard světelných let - jako prášek,který lze odfouknout a

váha se nepohne^ jako rosa,která zmizí. A kdyby celý svět zahynul,Tobě,Pane,by vůbec nechyběl. Svým slovem jsi jej stvořil, jedním slovem bys mohl stvořit tisíce nových světů daleko větších,než je ten náš.

Tak velký jsi,náš Pane,a taková je Tvá moc, A tu stojím před Tebou: Jak jsem malý!. Jsem od včerejška - a sotva můj život začal,blíží se svému konci* A já jsem se odvážil vzepřít proti Tobě,svému Pánu a Stvořiteli. Jak veliká je moje vina! Nechí se její velikost neměří mou malostí,nýbrž Tvou velikostí ••

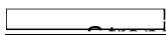
Dívám se na Tvou svatost. - Po 'bohatém rybolovu padl Petr na kolena a pravil: "Odejdi ode mne,Pane,neboí jsem člověk hříšný!" Proč říká právě **toto? Proč ne: "Pane,Jak jsi to věděl,že právě teS je tu tolik ryb?"**, •
nebo; "Jak jsi to udělal?", nebo prostě:"Pane,děkuji"Tit" Proč právě:** "Ode jdi,Pane,jsem Člověk hříšný!" Dlouho jsem tomu nerozuměl. vÉdyí mu přece nikdo,ani Ty,nevyčítal hříchy.

Te3 tomu rozumím; kdo se _doatBHe do Tvé blízkosti« toho neděsí vlastní bezmocnost při pohledu na Tvou všemohd'cnost.ani vlastní nevědomost při pohledu na Tvou vševědoucnost - ale vlastní hříchy při pohledu na Tvou svatost! Jako ve slunečním paprsku najednou zazáří tisíce zrnek prachu ve vzduchu,tak se ve syětle Tvé svatosti objeví tisíc malých i velkých hříchů, které .se dosud skrývaly v šeru a stínu mého

srdce, takže se jich zhrozím a mohu jen vyznat: "Pane, jsem hříšník!"

Dívám se na Tvou lásku. - Ty sám jsi mne ujistil: "Věčnou láskou jsem tě miloval, proto jsem tě přitáhl. ve svém milosrdenství" /Jer.31,3/.
"Může žena zapomenout na své dítě? ... A i kdyby ona ... já nikdy!" /Iz.49,15/ I :}já jsem to zakusil; Nerozuměl jsem někdy Tvým cestám, ale nakonec to dobře dopadlo, milu jící a pevnou rukou jsi mne dovedl k cíli, jež jsem netušil, a já jsem musel vždy doznat, že Tvá temnota je vždy ještě světlejší **než** každé lidské světlo a Tvá moudrost větší než každé lidské chytráctví*

A tuto Tvou lásku jsem nepoznal! Nechtěl jsem ji poznat, odmítl jsem & ji, protože láska zavazuje. A já jsem nechtěl být zavázán - ani Tobě!

LJ .Lvům LnJe-Livem ceKani. - t'o prvním těžkém hříchu bys mohl člověka ihned a na věky navrhnout a nemohl by Ti vyčítalo
Neděláš to: čekáš léta, desetiletí, Mnozí pochopí a obrátí se, jiní hřeší právě na Tvou trpělivost. Skoro bychom řekli; Kdybys byl přísně jsi, sloužili by Ti věrně ji, ale Tvou dobrotu nechápou*

•

Uvažuji o Tvé spravedlnosti. - Té je nakonec vydán každý člověk a

nemůže jí utéci, ani já ne. A její vševědoucnosti nic neunikne, A tu se mne zmocňuje úzkost před Tvým soudem,Pane!

"Co máme Pane, dělat se sv.ym hříchem?" Prostě jej ze svého života vymazat? Nejde to. - Zapomenout na něj? Nemohu. "Hřích můj přede mnou je vždycky." Nechat to jen tak? To mohu nejméně,pro to že jednou budu stát před Tvou soudnou stolicíma co potom?

Tak mohu dělat jen jedno: opakovat ta slova,kterým nás naučil Tvůj Syn: "Odpusť nám naše viny!" Mohu se jen modlit; "Bože,můj Bože,odpusť mi!" Těmito"slovy chci začínat i končit všechny své modlitby k Tobě.

Smiluj se nade mnou,Bože!

Str.76

Pane,slyšel jsem ráno Tvá slova podobenství o milosrdenství Božím a o radosti v nebi nad hříšníkem,který činí pokání /čtvrtek 31.týdne b.r./« Děkuji Ti za ně,Pane,protože jich velmi potřebu ji,neboí i já jsem hříšník.

l* o Bože..já .-jsem zhřešil! Nemohu to zapřít ani před sebou ani před Tebou,musím upřímně vyznat: Zhřešil jsem.

A hřešil .!jsem mnohot Necháám znovu plynout léta svého života před svým zrakem: hřešil jsem! Ta léta po sobě jdoucí jsou jako

masky, pod nimiž jsou skryty mé hříchy. - Před mýma očima se znovu objevují lidé, s nimiž jsem se setkal, žil, pracovala ach, často to byli jen účastníci nebo předměty mých hříchů! - Vzpomínám na úkoly a povinnosti, které jsem měl plnit často to byla jen jeviště mých hříchů!

<5 BQže, hřešil jsem! Velmi jsem hřešil! A-vím, že pro mne není jiné cesty, jak se hříchů zbavit, než vstát, jít k Tobě a prosit za odpuštění. Je to někdy těžká cesta: vyznat upřímně vše, prosit za odpuštění a čekat zda Ty mi odpustíš - právo na to nemám, žádné. A vyznat se mám člověku, když na Tvém místě, když vím, že bude, že musí mlčet! Pane, připadá to lidem -i mně - často těžké, zdá se jim, že to nemohou ...

2» Pane, půjdu k tomu jinou cestou: nebudu se dívat na sebe, nýbrž obrátil svůj zrak k Tobě!

Ty jsi Svatý, Ty jsi Všemohoucí, Ty jsi Spravedlivý - a já ještě žiji? Nejsou mé hříchy pravým opakem a urážkou Tvé svatosti? Proč jsi vůbec už dávno neodvrátil ode mne svůj zrak? Proč Tvá spravedlnost už dávno nad mnou

léevynesla rozsudek? Musel bych jej beze zbytku uznat a nemohl bych se ani sebe méně pokusit se proti němu vzepřít. Proč jsi mne tedy dosud neodsoudil? Nebylo v Tvé moci postavit proti mně anděla s plamenným

mé čem,který kdysi svrhl Lucifera do pekla? Proč jsi proti mně neposlal 12 legií andělů,o nichž mluvil Tvůj Syn před Pilátem? Proč,Pane,jsi to dosud neudělal?

A ostatní stvoření - země,která mě nese; andělé,kteří mě chrání, svatí,kteří se za mne přimlouvají - spolčili se ti všichni snad tajně se mnou proti Tobě? Zdá se mi,že to nechápu*

3» Ba ještě více; v Písmu svatém čtu slova,která mi říkáš skrze proroka: "Opustil jsem tě jen na chvílku,ale s velikým slitováním tě přivedu zase domů* Ve svém hněvu jsem jen na okamžik skryl svou tvář před tebou, ale ve věčné lásce slitu;! i se nad tebou" /Iz. 54»7-8/ A více ještě; "Zdali může zapomenout žena na své dítě, na syna svého života? A i kdyby ofaa na ně zapomněla,já na tebe nikdy nezapomenul" /Iz.49,15/

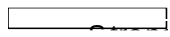
Jaká to slova,Pane! Já jsem hřešil,ne jednou,vždy znovu,stále* A Ty mě ujišťuješ,že jsi se přede mnou skryl jen na okamžik a žes mě už dávno opět vzal za ruku,abys mě zavedl domů, že na mne nemůžeš stejně zapomenout jako matka na své dítě. A abych snad nemohl nateíAnout,že i to se stává,že matka zapomene,hned výslovně dodáváš:^M...i kdyby ona zapomněla,já nikdy!"

Ještě více! Sv.Pavel píše: "Jestliže svého vlastního Syna neušetřil. ale za nás za všechny ho vydal, jak by nám s ním nedaroval taky všechno ostatní?" /říím.8,32/ Protože jsi mě chtěl zachránit,ne se trii jsi

svého Syna. Mŕygd'-yšel jsi jeho lkání v zahradě Getsemanské, nechal jsi jej bičovat, přibít na kříž a zemřít - pro mne! A nyní držíš jeho kříž přede mnou,jako bys mi chtěl říci:"Můžeš ještě pochybovat o mém slitování a ochotě odpus- ' tit ti?" Kdykoliv vidím toto znamení Ukřižovaného,mělo by mi být,jako bych slyšel Tvůj hlas: "Co bych měl ještě více udělat,abych tě přesvědčil o svém slitování?"

v
'.

Ale to všechno ještě není dosti! - Vím,že Tvá církev se stále modlí za obrácení hříšníků. Vím také,že jsou lidé,kteří se sami nikdy v životě nedopustili těžkého hříchu a které necháváš po léta,by po celý .život trpět, aby ve spojení se smírným utrpením Tvého Syna podávali smír a náhradu za cizí hříchy* Ale ještě snad nikdy jsem si nepomyslel,že by tato modlitba a smír mohly platit mně.Ale co,je-li tomu tak? Jestli se někde v klášterní sánaxšic komůnse nějaký člověk na kolenou za mne modlí? Jestli někde šlechetná,dobrá duše,upoutaná na loži bolesti,snáší své utrpení jako smír -a to za mne,třebas já o ní nic nevím? Pane,od ní by to bylo krásné - ale pro mne. by to pomýšlení bylo strašné: někdo trpí za mne a místo mne! A že se Tvůj Syn za mne modlil až k poslední modlitbě na kříži: "Otče,odpusť jim,neboí nevědíyco činí" - že tři dlouhé hodiny visel v mukách na kříži,

až pro mne prolil poslední kapku krve - pro mne, to není strašné? To už. ani nechápu!

4. &i snad to vůbec nemusím chápat? - Tady se zřejmě jedné o tajemství. které"ani nemohu pochopit - a proto ani nepotřebuji pochopit! Staui,když se mu otevru. A toto tajemství se jmenuje láska* A tam,kde svou lásku dáváš hříšníkovi,tam se láska jmenuje g lito ván i o

Pane, jak se mé srdce najednou uklidžu.je! Co kdybych se ted přestal stále dívat jen **na** své hříchy? A kdybych"přestal hloubat o Tvých tajemstvích? Kdybych prostě uvěřil Tvému slovu a spolehl se na Tvé slovo; "Ve své věc-

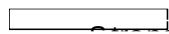
ne lásce se slitovávám nad tebou!" Ano,Pane,to chci učinit. Chci prostě prosit jako kdysi David obtížený těžkým hříchem:"Smiluj se nade mnou,Bože!"

Jsem si dobře vědo^že tato prosba je smělá o Vždyí nežádám od Tebe jen odpuštění^ to může byt i chladně blahosklonné. Chci po Tobě víc - abys mě přijal do své lásky! Aby to mezi námi bylo opět jako kdysi - jakobych to či ono slovo nikdy neřekl - jako bych to či ono nikdy neudělal - abys Ty, Otče,mne vzal opět do své náruče,jakobych od Tebe nikdy nebyl odešel - abys nikdy ani slovem nevzpomenul toho,co jsem

učinil - abys byl ke mně zase dobrý - můj Otec!

Za to za všechno prosím těmi slovy;"Smiluj se'nade mnou,Bože!"
Je to modlitba nesmírně směla a odvážná. Ale vím,že touto modlitbou prosím právě o to,co mi dáváš nejraději: svou lásku. Proto jsi mne nechal až do dneška žít,proto jsi mne hledal na všech cestách - jako ten pastýř ovci, žena peníz.

Pane,te3 jsem klidný. A mám radosti - Jenom prosím ještě jednou:
"Smiluj se nade mnou,Bože - smiluj se nade mnou!"

na neDtíaJ-L;i^<

Už odeL dnů svého dětství se modlívám: "Otče náš,jenž jsi na nebesích!" Tak mne učila modlit se má matka,tak se modlili dospělí,tak se nám kázal modlit Tvůj jednorozený Syn. Ale nechápal jsem vždy plně to úžasné,až otřesné štěstí, co to pro mne *yasKEsasiú*. znamená, že Ty, veliký»silný a svatý Bože^ jsi mi Otcem.

^e Tě smím svým Otcem nazývat,to vím jedině skrze Tvého Syna.který chtěl,abychom se k Tobě takto obraceliýyle pro představu toho,co to pro mne znamená,musím jít k obrazu dobrého otce pozemského a jeho poměru k vlastním dětem., I tak to nebude obraz docela věrný,neboí Tvůj apoštol praví,že "z Tebe vychází všechno otcovství" /Ef.3»15/» nebo jak to překládají jiní,"od Tebe mají původ

všechny rody na nebi i na zemi". Ty jsi na» tedy ještě mnohem více Otcem,ne z je pozemský otec svým dětem,. Budu se tedy aspoň snažit jako Otce Tě poznat a pochopit z toho,čím je otec svým dětem •••

1. Jak jsem se cítil u svého otce bezpečný Můj otec je silný.on mne má rád a on mi nedá ublížit. Proto jsem se k němu vždy utíkal před staršími chlapci,když mi chtěli ublížit. - A jak se o mne starali Já jsem ani nevěděl,co ho to stojí práce a starostí,abych měl všechno,co jsem potřeboval,

abych ani nepocítil nějaký nedostatek. Zdálo se mi to tak samo zřejmé,že mám co jistěže mám kde bydlet - snad jsem kolikrát ani nepoděkoval a otec mi to muáel připomenout,ne že by to chtěl pro sebe,ale aby ze mne byl dokonalý člověk,,který ví,co se sluší. Až mnohem později jsem si uvědomil, čím mi byl otec ve své péči a lásce,ve své starostlivosti o mne.

^A vůči Tobě jsem si to snad plně neuvědomil dodnes. Či je **Tvá** láska a péče o mne menší než mého otce? Dostal jsem od Tebe méně než od něho, když od Tebe mám všechno,! toho otce,a všechno, co on mi mohl dát,bylo od Tebe? Když Tys byl Otcem i jemu a on Tě potřeboval stejně jako jáT

A není moje poslední a nejhlubší bezpečnost v Tobě,Ty největší a nejmocnější a nejsilnější,který máš **v moci** všechno? Neříká Tvůj žalmista;

"I kdybych měl jítí údolím stínů smrti,nebudu se báti,nebo Ty se mnou jsi"? Můj Otče l

2. Kolik dárků mi přichystala otcovská láska! Právě v nich mi ji chtěl ukázat. Nemohl mi je dávat stále,ale jak mi byly drahé o svátcích,o váno-cích anebo k mým jmeninám nebo narozeninám, byly snad malé,nemohl dát více a větší,ale byly tím milejší. Vím,že by rád dal více,kdyby mohl,že by byl splnil všechna naše přání,abychom měli co největší radost a on aby se mohl radovat z naší radosti a štěstí*

A všechno dobré a nejlepší chceš mi dát také Ty,nebeský Otče. Jen ještě ve větší míře,víc a lepší,než může dát pozemský otec svým dětem. A nejen na okamžik,pro den nebo rok,nýbrž pro celou věčnost Jako bys měl jen jednu jedinou myšlenku:udě lat nás šťastnými úplně,beze zbytku a po celou věčnost.

^ x.^J^J-oaneJSi pátí bylo,když **otec** mohl být s námi. Když přišla neděle nebo svátek a on nemusil do práce,když patřil jen nám. Tak mi budeš Ty,nebesky Otče,patřit po celou věčnost, to bude moje největší štěstí, A tak budeš patřit všem svým dětem,neboí Tvá láska je nekonečná-

4. A cítili jsme lásku otcovu,'! když nás někdy musil citelně potrestáte

Věděli jsme, že jsme trest zasloužili a že nás potrestat musilo. Nebol trest otcův má přece jen poslední důvod zase v lásce; chtěl, abychom byli dobrými

lidmi»

Taková je taky Tvá láska ke mně. Víím, že jsem se provinil proti Tvým příkazům mnohem častěji a vážněji, než se děti provinují proti otci. Mnohé trápení, které na mne přišlo, musím brát jako spravedlivý trest za své hříchy, ovšem jako trest, který mi má otevřít oči a učinit mne pokorným a ochotným ke Tvé vůli» Ty mne nemohl toho trestu uchránit, když mě přece miluješ zrovna tak, jako otec miluje své děti. Ve skutečnosti mě miluješ nekonečně více* A právě když myslím na to, jak otec miluje své děti, víím, že Ty ještě více toužíš po tom, abys mi jednou mohl ukázat, že odpuštěná vina je skutečně odpuštěna a že mne miluješ velkou, něžnou otcovskou láskou.

5. Tvůj svatý apoštol Pavel píše ve svém listě 5imanům, že "co je na Tobě neviditelné - Tvá věčná moc a bytí - to je možno už od začátku světa poznat z toho, co ;isi stvořil" /Sím, 1, 20/» A už v .Knize moudrosti se praví, že z velikosti a krásy tvorů lze soudit na Tvůrce /Moudr. 13, 5/. Ale proč se snažíme vždy jen od tvorů proniknout k Sařcé poznání Tebe? Proč se nezadíváme do svých a všech lidských srdcí? Do srdce otce-člověka, abychom lépe a více poznali srdce Tvoje? Cos nás na to

neupozornil Tvůj jednorozený Syn sám, když nám řekl;

"Je mezi vámi takový otec,který,když ho syn poprosí o chléb,dá mu kámen? Nebo když.h.0 poprosí o rybu, dá mu hada? Nebo když ho poprosí o vejce,dá mu štíra? Jestliže tedy vy,třebaže jste zlí.umíte dávat svým dětem dobré věci,,čím spíše nebesky Otec dá Ducha svatého těm,kdo ho prosí!" /Lk.11,11-13/.

Jestliže ppznávám Tvou nekonečnost z nesmírných vzdáleností světového prostoru a Tvou všemohoucnost ze všeho,co jsi stvořil,pak první tušení nekonečnosti Tvé lásky ke mně by mělo přicházet,kdy z nahlédnu do srdce lidí.

kterí mají lásku, protože jsi člověka stvořil podle svého obrazu a ke své podobě,s tvořil jsi i srdce lidské podle svého Srdce•

Tak jde můj zrak od pozemského otce vzhůru k Tobě,Otče na nebesích. Když už lidé dovedou tolik milovat,jak nás pak miluješ Ty! *Nebol* všechna lidská láska je jen paprsek ze slunce Tvé lásky,kapka z moře Tvé lásky,

Ted vím. .-jak musím stát před Tebou. *S Bože a* -Otče! Jako dítě před svým otcem -"**tak** pln dětské důvěry a lásky,pln radosti a vděčnosti!

Útce, cmeo nás ve^ueJa-L ut'J iicuu uuco*

Ach,Otče na nebesích,kéž by mi tato modlitba byla stále ještě tak samozřejmou jako tehdy.když .jsem byl .leště dítětem! Před každým jídlem jsem Tě prosil o pokrm a nápoj. Jak uctivě jsem se díval na matku,když dělala nad chlebem tři křížky,než jej nakrojila, Pak jsem Ti vždy děkoval "za všechna dobrodiní Tvé,která jsme z Tvé štědré ruky obdrželi". V těch chvílích bylo u nás tak slavnostně,že se zdálo,jakoby se naše světnice stala kostelem a jako bys Ty sám mi podával neviditelnou rukou chléb,

Ale vlastně je mi prosba za. chléb náš vezdejší ještě stále samozřejmá,možná dokonce v .testě krásnějším smyslu než ve dnech mého dětství, Byla sice doba,kdy se pokoušeli mne "poučit",jak říkali,a chtěli mi dokázat,že si chléb musíme sami obstarat,anebo že vše **ve** svStě,i růst rostlin, **se** řídí nezměnitelnými a nutnými "přírodními zákony" a že tedy i chléb "roste" sám od sebe. Vůči takovým přemoudrým jsem byl vždy nedůvěřivý, Neboť jsem nikdy nemohl zapomenout na slova Tvého jednorozeného Syna, který nám řekl, že Ty jsi to, kdo živí ptactvo nebeské a kdo tak nádherně odívá květiny polní,

Proto jsem se také nikdy nepřestal modlit; Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A nyní se teprve nepřestanu tak modlit. Neboť už dávno vím,že Ty jsi stvořil svět a dal přírodě její zákony a že jsi to"vždy Ty,jenž nám dáváš chléb, ať už to činíš zázračně jako Ježíš při

zázračném nasycení lidu, nebo někdy na prosby svých svatých - či tak, že dáváš rok co rok růst obilí **na** našich polích podle zákonů, které se nikdy nemění, jako se nemění Tvá láska k nám.

Jednou mi kdosi říkal, že se nemodlí za chléb vezdejší, protože je mu nesnesitelné prosit za takovou samozřejmost a takřka musit být jakoby stálým hostem u někoho jiného,! když tím jiným jsi Ty. Tato slova mi byla nesrozumitelná. Dlouho jsem o nich přemýšlel - a pak jsem je teprve nechápal. Cožpak mi bylo někdy těžké říci své matce: "Prosím, dej mi krajíc chleba!""? A bylo mi někdy, třeba jen jednou, zatěžko být hostem u stolu svých rodičů? Jak krásné to bylo pokaždé, když matka dala nám dětem jídlo na talíř a otec měl radost, jak nám chutná! Neboť nikdy nám rodiče chléb jen nedali, nýbrž vždy se těšili z toho, že nám jej mohou dát.

Teď také vím, proč mě Tvůj Syn naučil prosit každý den o chléb. Jistě ne jen proto, aby mi dal denně cítit mou závisící na Tobě, Tvůrci a Pánu světa, spíše mě chtěl naučit, abych šel k Tobě, kdykoliv potřebuji kousek chleba, abych Ti dal vždy znovu příležitost ukázat mi svou lásku. Vždy bych si přitom měl uvědomit, že jsem Tvým dítětem, z něhož Ty máš radost a chceš mít tu radost po celou věčnost,

I to mi chtěl Tvůj jednorozený Syn říci, když mě učil čtvrté prosbě Otčenáše, že ve Tvých očích je všechno důležité; nejen aby k nám přišlo

Tvé

K.X'a-HJWybVJ.»n,ym.AJ O.UJ \iwiu lu.c.i-JL. .1. ^x ^.^.»-,
...,y.,_ - —, / _ - --__ - _

aby nám bylo i pomoheno v našich malých i velkých starostech. Nejedná se při té prosbě přece jen o chléb, nýbrž i o bydlení, o šat, o práci, o zdraví a o mír ve světě. Za všechny tyto věci Tě smím prosit. Ty to všechno bereš velmi vážně, protože pro Tebe, našeho Otce, je důležité všechno, co je důležité pro nás, Tvé děti*

Otče, jsem šťasten, že o tom všem s Tebou mohu mluvit. Tak pozbývají mé starosti své tíhy a tísně a já mohu být zase tak bezstarostný jako kdysi, jako dítě. Ba ještě mnohem bezstarostnější. Neboť tehdy jsem ještě nechápal vážnost života a bezvýchodnost, do níž se my lidé můžeme dostat; dnes to vím. A přece neztrácím odvalu a důvěru a radost^protože vím, že Ty jsi můj Otec a že se o mne staráš*

Že ta prosba o chléb náš vezdejší není podporou lenochů, je jasné*. Ty dáváš zrní na poli růst, ale nikoli bez práce a námahy člověka*. Zdali někdo pluhem obrací půdu anebo v hloubce země v temnotě kope uhlí, stojí-li u stroje anebo celý den sedí u psacího stolu, zda vyučuje děti anebo ošetřuje nemocné, je konec konců stejné; jen když každý vykonává svůj podíl na práci světa. Kdo nepracuje, toho nikdo ke stolu nepozve. Ten nemůže být ani Tvým hostem.

Když prosím "chléb náš vezdejší dej nám dnes", musím vždy myslet na ty, kteří nemají ani to potřebné k životu, a takových je ještě velmi mnoho* Ale všichni mají na chléb vezdejší stejné právo jako já, oni všichni, jsou také Tvými dětmi. Proto prosím i za ně a pro ně; "Otče, chléb náš vezdejší dej nám dnes !"

Ne já dám. .i a ?r o s ím. Bylo by Ti totiž snadné nesplnit mé požadavky, vždyť Ty jsi Pán. Ale mým prosbám odolat nemůžeš, protože jsi můj Otec a já jsem Tvé dítě. Chléb náš vezdejší dej nám dnes! Modlím se tuto modlitbu se stejnou samozřejmostí jako kdysi, jako dítě, se stejnou, ano ještě větší důvěrou jako tehdy. Tak málo, jak jsem jako dítě chápal lásku rodičů, tak málo jsem tehdy chápal Tvou lásku. Dnes vím, co pro mne znamená mít. Otce v nebesích.

A ještě na něco myslím a prosím v té modlitbě Otčenáše: je to ten chléb, který nám dal Tvůj Syn. "Vezměte a jezte, toto je moje tělo!" „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den." Co by mi prospěl, Otče, chléb pro tělo, kdyby duše hynula hladem? Co by mi prospělo, kdy bych živil a udržoval tento život těle sny, ale neměl **čím** udržovat a posilovat život vnitřní, život pro věčnost? I to nyní chápu mnohem více, než jsem chápal jako dítě* Ale kolik lidí to nechápe a kolik dětí o tomto chlebu ani neslyšelo a neuslyšil

Otče, prosím Tě: "Chléb náš vezdejší dej nám dnes!" - chléb

skutečný, hmotný, tělesný - svou pomoc v našich potřebách, ale i - a ještě víc: chléb stejně skutečný, ale nadpřirozený, pro život věčný - mně i mým bratřím! A m e n !

řádit, vezmi mne za ruce a véď mne.

Pane, už se nepamatuj i»kdy a jak se to etalone jsem tiše vložil své ruce do Tvých a přenechal se Tvému vedení* Vím jenom, že tomu dříve tak nebylo a že jsem zakusil mnoho trápení a zklamání a často šlápl vedle* Ale jakmile jsem se ponechal Tvému vedení, byl v mém srdci klid a pokoj, A dnes se už jen mohu usmívat nad tou dobou, kdy jsem pyšně a sebevědomě a často i zpupně šel svými vlastními cestami,

Jako horolezec jsem kdysi vysel, abych vystoupil na nejvyšší vrcholy života. Myslil jsem, že k tomu mám všechno potřebné: dobrá vysvědčení a osvědčení, spoustu vědění a ctižádosti - a sání .jsem si vytýčil cíl i cestu k němu«

Ale dopadlo to jinak. než jsem si myslil; brzy jsem stál jako před skalní stěnou a nemohl jsem dál. Couvl jsem a hledal jsem jinou cestu - ale netrvalo to dlouho a stál jsem opět před skalní stěnou a zase jsem nemohl dále. Až mi jednoho dne přišla myšlenka, že jsi to možná Ty, který se mi možná stavíš do cesty. Nevzepřel jsem se proti Tobě - to

bych se neodvážil - ale pokusil jsem se tajně proplížit mimo Tebe,

Až jsem jednoho dne už vůbec nemohl dál, Ty jsi stál nejen přede mnou, ale jakoby všude kolem mne, A všude kolem mne byla tma, neviděl jsem ten svůj cíl ani žádnou cestu. Jak dlouho to trvalo? Nevím už, vím jen, že jsem jednoho dne vztáhl v té temnotě ruce a prosil Tě: "Vezmi mne tedy za ruce a ved' mne !"

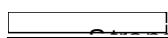
"Tehdy" se udála v mém srdci veliká změna, vešly do něho veliké mír a jistota. Od té chvíle vím, že jsi vzal mé ruce do svých a že mne vedeš - novými cestami a k pravému cíli ...

Ten cíl byl stejný, jako mají všichni lidé: štěstí. Ale já jsem je hledal nejdříve v pozemských věcech; byla toho hezká řádka, co všechno jsem si ke štěstí přál. A prosil jsem Tě; Pane Bože, dej mi to a dej mi ono, Prosil jsem Tě hezky jako hodné dítě, něco jsi mi dal^ale bylo toho příliš málo vzhledem k tomu,co měli jiní,co jsem já chtěl a co bys mi byl mohl dát,kdybys chtěl. Zmocnila se mne netrpělivost:jakobys má přání vůbec nebral vážně,jakoby ses jim usmíval. A viděl jsem,že těm,kteří se mnohem méně modlili,se v životě dařilo mnohem lépe. To se mi od Tebe vůbec ne-

líbiloi

'A to bylo to pokoušení: Chtěl jsem prostě žít tak,jako tolik křesla—nu,kteří oddělují světskou stránku života od náboženské,pro Tebe má

jí"vyhrazenou určitou dobu a v ostatním čase se starají jen o sebe, jakobys Ty nebyl, anebo jako ti, kteří se o Tebe vůbec nestarají. Ba mnozí pomalu přicházejí k poznání, že modlitba a kostel vůbec nejsou potřebné a nevedou ke štěstí, jež hledají - a přestávají se vůbec modlit a chodit do kostela ... Zdálo se mi, že je chápu.

Jsi tou velkou překážkou a že jim ustavičně vstupuješ do cesty, takže nemohou dosáhnout svého cíle - udělat ráj na zemi - a proto vidí v Tobě svého úhlavního nepřítele, nenávidí Tě a pronásledují v Tvé církvi a v Tvých kněžích a věřících.

Ale tu jsem se ulekl: jestliže ve mně mohly vzniknout takové myšlenky, pak jsem byl zjevně na špatné cestě a musil jsem zpět.* A tak jsem prosil;

Vezmi mne za ruce a ve5 mně!

A Tys mne vedl >tiše« nepozorovaně. Ale já jsem cítil, že jdu vstříc novému cíli docela novou cestou* Čeho jsem dříve chtěl dosáhnout za každou cenu, totiž co největšího štěstí"na zemi, to byl falešný cíl a já jsem to nyní viděl stále jasněji- Můj poslední cíl není vůbec zde na zemi,m^n posledním cílem jsi Tyl A proto mne vezmi za ruce a ve3 mne!

Jindy jsem hledal své štěstí kromě pozemských věcí v lidech. Ale řeknu hned: byl jsem hoře e z klamán i Jak klamou jeden druhého, jak se zrazují, jak muž nechá svou ženu na ha-LSkách a žena se odloučí od muže, jak chladně chodí kolem sebe a ztěžují si život, I tady - a mnohem dříve než u pozemských věcí - jsem poznal, že to byla pro mne nesprávná cesta a falešný cíl, Tak jsem se chtěl od lidí odloučit a utéci od nich, ale nešlo to! Byli a jsou stále všude kolem mne. A tak jsem vztáhl ruce k Tobě a Tys mne za ně uchopil.

Jakoby ses byl posadil ke mně a mluvil mi o lidech; že každý člověk má své meze, které nemůže překročit,, že v žádném člověku nikdy nemohu najít poslední štěstí a nemám je tedy ani v Člověku hledaly že nemám k lidem chodit, abych od nich něco dostal, nýbrž abych jim rozdával, ne abych jim vládl, nýbrž abych jim sloužily že je nemám stále jen opravovat, nýbrž snášet. A potom jsi mne vedl ne do samoty pryč od lidí, nýbrž k lidem zpět» A od té doby se držím tiše po jejich boku. Nechci být v čele. s pokřikem:

"Vzhůru za mnou!", nýbrž přizpůsobuji svůj krok jejich krokům,

Vezmi mne tedy za ruce a ved' mne uprostřed mých bratrů a sester!

Někdy jsi je však ani nečekal, až k "Tobě ruce vztáhnu a poprosím Tě, abys mne vedl, nýbrž jsi" mne prostě sám vzal za ruku a vedl mne cestou, kterou jsem vůbec nechtěl jít. To bylo vždy tehdy, když jsi mi

vložil na ramena kříž. Já jsem plakal a naříkal a pokoušel jsem se odtrhnout od Tvé ruky - ale bylo to nadarmo. Tys mou ruku nepustil a přinutil jsi mne jít cestou křížovou. Až jsem se ponenáhlu uklidnil a ochotně šel za Tebou. A časem se dostavil pocit, že ta má křížová cesta je tou správnou cestou,

Pane, nyní vím, že křížová cesta je nejkratší a nejjistější cestou k Tobě* Tvé Božské srdce mi zde praví; "Viz mé srdce, které lidi tolik milovalo ..." A tak už nenaříkám a nevzpírám se Tvému vedení, nýbrž tiše prosím: -Pane, odpusť mi hříchy a pošetilosti mého života, vezmi mne od nynějška za ruce a ved' mne za Tebou!"

rané, zy nove ony l

Pane, chtěl bych Ti vlastně na počátku nového roku říci, jak je mi před těmi novými dny úzko.. Cožpak vím, kolik v sobě skrývají utrpení, bolesti a zklamání? Je mi, jako bych hleděl do neproniknutelné temnoty. Proto se utíkám k Tobě, abys mne před ní chránil.

A jak tak stojím před Tebou.náhle všechna má úzkost odešla*. Je mi, jakoby ses díval pln klidu na ty nové dny,které mne tak děsí - a najednou nad nimi není hrozná temnota,nýbrž světlo - to světlo,které proudí z Tvých dobrotivých očí. Nemohu sice v tomto světle rozlišovat nic určitého, ale jedno je mi už jisté: lidé, s kterými půjdu těmi novými

dny, úlohy, které přede mne postaví, kříž, jímž budou poznamenány - to všechno bude stát **ve** Tvém světle o.

Budou to milí lidé. s nimiž budu moci jít a najdu u nich pochopení, ba lásku» Budou mi oporou, když ji budu potřebovat* A já budu moci a chci zase ze své strany přinášet pochopení, lásku a pomoc jim. Tito lidé stojí ve Tvém světle» a že já smím začínat ty nové dny s nimi, to je pro mne velká útěcha o

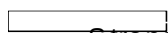
Avšak vedle těchto dobrých lidí jsou tu jiní, s nimiž také žiji a s nimiž nebo pro něž pracuji už mnoho let* I s nimi se budu denně potkávat, ale každé to setkání bude zase bolet} nerozumím jim a oni snad nerozumějí mně. Jejich chyby, slabosti a zvláštnosti se mi staly břemenem, které jen těžko nesu e Nemohu je však opustit, protože mne s nimi spojuje nejen povinnost, ale i skutečná láska»

Ale i tito lidé sto.jí. ve Tvém světle. Třebaže se mi zdá, že nezáří tak jako ti, o nichž jsem mluvil dříve, stojí přece ve Tvém světle* Tvá láska je ob jímá, Tvé milosrdenství je záhalu je» A Tys je postavil po mém boku, abych měl taky někoho, koho bych mohl milovat nezištně, jako Ty miluješ mne* Mám tyto lidi snášet i e jejich chybami a slabostmi, jako Ty snášíš mne s mými chybami, slabostmi, ba, i hříchy- Nestačíce mi tu a tam odpustíš hřích, musíš mne stále snášet. Když tedy já budu v lásce žít s nimi, bude to můj tichý dík za trpělivost, s jakou Ty

snášíš mne»

Pak je tu ještě mnoho jiných lidí, s nimiž se v těch nových dnech setkám jen příležitostně, snad jen jednou v životě - a mnoho jiných, s nimiž se vlastně ani nesetkám, nýbrž kolem nichž jen půjdu, a ti, kteří jsou ode mne příliš vzdáleni, abych si bral jejich osud k srdci. Ale ti vši ohni, blízcí i vzdálení, stojí ve Tvém světle!

Ty nové dny mi přinesou p o v i n n o s t i. Jsou tu nejdříve povinnosti, které jsem kdysi na sebe vzal dobrovolně z lásky k Tobě a k lidem, jež jsi mi svěřil. Tyto povinnosti jsem vždy rád plnil a chci je i dále rád plnit, pokud mi dáš sílu a zdraví. Ale jsou tu i povinnosti, které **sice** také plním, ale právě jen proto, že jsou **to** povinnosti. Kdyby mi je někdo

Jsou to práce, které jsou tak strašně jednotvárné a únavné, stále totéž, den co den, rok co rok, už tolik let. Ale musí se konati - I tyto povinnosti stojí ve Tvém světle ••»

Vždyť Ty také nejsi Bůh trůnící na nebi, který si jen nechává holdovat od svých tvorů, nýbrž jsi stále činný, živíš ptáky nebes a šatíš lilie polní a dáváš vláhu a růst» - A tak asi také dal každému jeho matku

a otce, aby se starali o děti, nemocným, jsi dal lékaře a sestry, dětem učitele a učitelky. Ti všichni se mají starat o jiné a napodobovat ve starostlivé lásce a péči Tebe.

Podobnou práci budou vyplněny i mé dny v novém roce a nebudu se JÍM vyhýbat, jako se jim nevyhýbali svatí a Tvůj jednorozený Syn. Budu tuto práci konat, vždyť i ona stojí ve Tvém světle - nebojím, se jí. Jen kdybych věděl, že ty nové dny nepřinesou žádné další povinnosti^ či nebudu moci nikdy - neříkám odpočinout si, nýbrž jen mít pocit, že jsem splnil všechny své povinnosti? Mám jít stále pod břemenem nesplněných povinností, že mé síly ani nestačí?

Bojím se, Pane, že tomu tak bude, nejen mně, ale nám. všem se daří stejně, neboť Ty jsi Bůh, jenž nezná klidu, jsi stále činný a pudíš nás stále dál. Tak jednáš se mnou, tak se svými světci, tak se svou církví.

Sotva skončila válka a zahojily se její nejhorší rány v Evropě, ukázal jsi nám. bídu národů Afriky a Asie, že před ní nemůžeme zavřít oči. Svého zástupce na zemi jsi přiměl, aby svolal všeobecný sněm - a byl to stařec SOletý - sotva se poměry trochu uklidnily, vzbudil jsi touhu po sjednocení ve víře, a to všechno jsou úkoly nad lidské síly, a ještě jsme nesplnili ani ty staré. Co budeš žádat potom? Ty prostě jdeš stále dál. A tak vín, že ty nové dny i mně přinesou nové povinnosti. Ale i ty budou stát ve Tvém světle •••

A konečně budou ty nové dny právě tak jako ty staré stát ve, znamení kříže. Především si ponesu i do těch nových dní svůj starý kříž. Snad se mi zdál zpočátku obestřen září - dnes ji ztratil. Kdysi mne pro něj litovali - dnes se o mne a o něj nezajímá nikdo} jakoby ke mně samozřejmě patřil. Takoví jsou lidé; pro ně jakoby bylo samozřejmé, že jeden je chudý a druhý bohatý, jeden zdravý a druhý Lazar upoutaný na lože, jeden šťastný a druhý opuštěn a nešťasten až k zoufání - a když se někdo pod svým křížem zhroutl, pak se jen diví: jak to tak na jednou, vždyť to přece dosud šlo!

I je jdu tedy se svým křížem do nových dnů. A děkuji Ti, Pane, že tento kříž stojí ve Tvém světle. Což nenosí Tvůj jednorozený Syn stejný kříž? Když žil v Nazarete, byl chudým řemeslníkem, a když kázal, neměl, kam by hlavu složil. Nad tím se nikdo ani nedivil; bylo to tak, A když byl odsouzen na kříž, lidé si na to brzy zvykli, Ježíš - no ano, to byl ten, co byl ukřižován! A ještě dnes je pro nás Ježíš prostě ten ukřižovaný - Ježíš a jeho kříž patří prostě dohromady.

.-- „^ UJ.UJ cítí skutečnou soustrast.

Ale z kříže Tvého Syna padá paprsek světla na můj kříž. Už nestojí v temnotě, stojí ve Tvém světle, Pane. A kdyby snad ty nové dny měly přimést nový kříž, proč se ho bát? V žádném případě nepřichází z

temnoty slepého osudu, nýbrž z Tvé ruky. A protože Ty už o mém
příštím Kříži víš a halas jej do své lásky, proto stojí ve Tvém světle.

Tak se dívám, Pane a Otče, na úsvitu nového roku do budoucnosti.
Nevím, co mi ty nové dny přinesou. Ale jedno vím - a to mi stačí; nade
všemi novými dny září Tvé s ve ti o,6 Panel

Pane,pošli nám lidi,kteří nosí Tvé rány I

Str»114

Kéž bych mohl, Pane, začít nový rok tak nezatížen jako tisíce
jiných, kteří si nedělají starosti a nebojí se ani času ani věčnosti, ani lidí
ani Tebe.' Ale já to nemohu* Já se prostě bojím, když myslím na mnohé,
kteří Tě nechtějí znát a milovat, kteří se nazývají křesťany, ale jako
křesťané nežijí. Již dlouho se na ně díváš a nic neděláš, ne obáváš je
prostě tak. Půjde to tak stále dál? Může to tak dále jít? Nejsi povinen své
spravedlnosti a svatosti a velikosti konečně jednou zasáhnout?

Učili mne myslet vždy jen na Tvou čest. Aiyslím-li však na to dnes,
v předvečer Nového roku, nemusím se modlit; zjednej si Pane konečně
své právo a znič své nepřátele? Sešli své tresty, neboť lidé nechtějí slyšet
na Tvé dobré slovo. Tvé mlčení si vykládají jako slabost, Tvou
shovívavost, jakobys zapomněl na jejich hříchy nebo jakobys je vůbec
neviděl. Ano, Pane, zjednej si právo a znič své nepřátele!

Ale ne, Pane, tak se nemohu modlit, tak se ani nechci modlit. Já jsem si vymyslel docela jinou modlitbu, kterou se dnes v noci chci modlit: Pane, pošli nám lidi, kteří nosí Tvé rány l

Jak jsem jenom přišel na tuto modlitbu? Ta přece není v žádné modlitební knize. A proč bys měl naslouchat právě takové modlitbě, když Tě přece lidé prosí za mnohem důležitější a potřebnější věci?

Ten, kdo se takto k Tobě modlil, vypráví. Pane, jak na tuto modlitbu přišel, abys mu rozuměl, jak to mínil, abys ho neodmítl, ještě než se tuto modlitbu domodlí do konce. A my mu chceme naslouchat, abychom se ji modlili s ním a jako on»

Bylo to 17.zář, v den, kdy' **církev** slaví svátek Stigmat sv.Františka z Assisi. Když jsem se modlil modlitbu dne«musí l jsem se najednou zastavit a číst podruhé a potřetí. Ta modlitba zní: "Pane Ježíši Kriste, když svět začínal chladnout, Ty jsi obnovil na těle svátého Františka rány svého utrpení, abys naše árdce roznítil ohněm své lásky,"

Před mým duchovním zrakem stál najednou sv«>František, jak klečel -2 roky před svou smrtí - na hoře Alverne a prosil Tě o milost, aby cítil ve své duši i na svém těle tolik bolestí, jak jen možno, které jsi Ty, dobrý Ježíši, ve svém hořkém utrpení zakusil, jak potom přišel Seraí'

a vtiskl mu Tvé rány, na rukou, na nohou a v boku* Pak jsem si představil, ^ak šel František zase k lidem a snažil se své rány před nimi skryt, protože si právem myslel, že tyto rány jako znamení nejužšího spojení s Tebou musí zůstat Tvým a jeho tajemstvím.

Ale nepodařilo se mu to. Nejdříve přicházeli lidé ze „zvědavosti a žasli. Potom se zděsili. Museli myslet na Tebe. Tak to tedy bylo, když Tě ukřižovali. To Ti udělali, když Ti probodli ruce a nohy hřeby a když voják kopím otevřel Tvůj bok! Co už tak často slyšeli, to nyní viděli na vlastní oči, a oni už neviděli chudého Františka, nýbrž stále jen Tebe. A tu počali plakat nad Tvými ranami a nad svými hříchy, nad svými hříchy a nad Tvými ranami - a začali Tě milovat, jak Tě dosud nemilovali*. Tak jsi, Pane, když svět začal chladnout, obnovil na těle sv. Františka rány svého utrpení a zároveň jsi roznítil srdce lidí svou láskou.

Na to jsem musel myslet vždy znova, až mi napadla myšlenka; Kdyby s to tak, Pane, udělal ještě jednou! A tak stojím v této novoroční noci před Tebou a prosím: Ano, Pane, udělej to ještě jednou! Počkej ještě jeden rok se svými tresty! Pošli nám lidi, kteří nosí Tvé rány, a uvidíš, že jsme ještě nevychladli tolik, že by se i v našich srdcích nemohla roznítit nová láska k Tobě!

Lidé, kteří nosí Tvé rány 1 - Musí to být viditelné krvácející rány?

Ty, Pane, k nám. rád mluvíš beze slov a jsi nám rád blízko v temnotě. Ty můžeš vtisknout své rány lidem i ta jemně, takže zůstanou nevidí tělně, a přece je nelze přehlédnout. Děláš to u všech, kdo se Ti zasvěcují v řeholním stavu.

Ránám na rukou odpovídá slib chudoby, neboť ruce vzpíná žebrák, aby si vyprosil nebo přijal dar. - Ránám na nohou odpovídá slib poslušnosti, lidé, kteří jej složili, už nemohou jít. svými vlastními cestami, nýbrž jen těmi, po nichž je vede poslušnost. A kolikrát musí jít po těch cestách i s bolavýma, krvácejícíma nohama. Ráně v boku odpovídá slib čistoty, tito lidé dávají celou svou lásku Tobě. To je pro ně blaživé i bolestné zároveň. Ve Tvé blízkosti prožívají hodiny nejčistšího štěstí. Ale přijdou i hodiny, kdy Tě mohou milovat jenom s raněným srdcem.

Pane, pošli nám takové lidi, kteří nosí Tvé rány! Sv. Františka jsi nechal tehdy na hoře v jeho štěstí a blaženém utrpení, nýbrž poslal jsi ho zpět k lidem Neboí. jeho ranami jsi chtěl rozplamenit srdce lidí plamenem své lásky. Tak pošli i dnes lidi, kteří nosí tajemně Tvé rány, mají být kněžími, aby pečovali o naše nemocné, vyučovali i naše děti, při právu jí starým lidem domov a aby bydlí v našich městech a chodí po našich ulicích, abychom je mohli tajně pozorovat, jak jsou zraněny jejich ruce a nohy a jak krvácejí jejich

^CJ-L^UL OJI u^c, au,y iieuu px-J-t'uiiiJ.naJ.± J.-any,Js.iere jsi nesl ly pro nás»

Jenom Ty,Pane,můžeš lidi povolat k **tak** veliké lásce a zasvětit **tak veliké** úloze. Každý jednotlivý z těchto **lidí je** milostí pro nás pro všechny.

Pane,rozuměl jsi mií - Na počátku nového roku,kdy si lidé přejí tolik bezvýznamných věcí,chci Tě prosit,abys měl ještě jednou s námi trpělivost a počkal ještě jednou se svými tresty,které jsme dávno zasloužili,

Pošli nám .ještě .jednou lidi aktéři nosí. Tvé rány - vím, už Jsi nám jich poslal tolik! Ale pohled,Je jich stále méně* Ale nesmí se stát,aby v tom okamžiku,kdy jednoho z nich povoláš domů,nestál zde už jiný,hotov nastoupit na jeho místa. Potřebujeme tyto lidi,aby jejich tajemnými ranami,které jsi jim Ty vtiskl,rozhořel se znova oheň Tvé lásky v našem chladném a chladnoucím světě.

Proto prosím ještě jednou: Pane,pošli"nám lidi,kteří nosí Tvé rányl

Pane, chci nésti kříž své ubohosti!

Str.120

Zřejmě jsou to dvě docela různé věci - rozhodnout se v hodině blaženého spojení s Tebou.Pane.pro Tvů.i kříž - a prohlásit se sv.Pavlem:
"Bud to

ode mne daleko,abych svou chloubu, kladl do něčeho jiného než do

kříže"našeho Pána Ježíše Krista"/Gal.6>14/ - a pak nést ten kříž den co den,po ce-

lji život, Báď bych přenechal slávu prvovýstupu na dosud neslezené hory, zlaté sportovní medaile,plavbu po širých mořích a návštěvu cizích měst jiným* Chtěl jsem se spokojit tím,že smím nést za Tebou křížo Přitom se mi nezdál žádný kříž těžkým. Velké,zdaleka viditelné a zářící kříže mi byly nejmilejší. Ty však,Pane,dáváš,zdá se,přednost malým,nenápadným křížům*

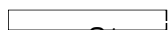
O takovém nepatrném kříži, který jsem ani zdaleka nepoznal jako **kříž**, který jsem byl ještě méně ochoten nést,chci s Tebou dnes mluvit,Pane, Myslím tím kříž své ubohosti.

Pane,Ty víš,že jsem se Ti odevzdal s radostným,odhodlaným srdcem. Nikdy bych to nebyl pokládal za možné,že mi tato klidná a radostná jistota bude odňata. Kdyby se mi někdy mělo přiblížit pokušení,chtěl jsem prostě bojovafa vítězit a byl bych tak ještě těsněji spojen s Tebou - tak jsem si to maloval. A jednoho dne pokušení skutečně přišlo» Bojoval jsem proti

němu,ale zatím co jsem je jedněmi dveřmi svého srdce vyhodil,druhými jsem je zase vpustil,neboť, jsem v něm cítil přece docela malou,skrytou radost.

Samozřejmě jsem proti němu bojoval dál,ale už jen s polovičním srdcem a s poloviční silou a nakonec jsem už ani nevěděl,zdali ještě vůbec odpírám anebo jsem už svolil. Tak tedy nebylo nic z, toho pyšného

vítězství nad pokušením, o jakém jsem vždy snilo. Vyznal jsem se z toho knězi ve zpovědi, uzavřel jsem do ní všechno tak, jak to bylo před Tebou, a pevně jsem si umínil, že budu příště od počátku rozhodně ji bojovat.

Ale při SX.e jsem Dy-L Jyai-y a-Laua-L a OJ^J-COJ-CJOJL a >-'a^i-^..vc^^A a ^..wv^^^ byla má nejistota ještě větší* Potom byla pokušení vždy silnější a delší a doba, kdy jsem byl opravdu vnitřně klidný, vždy řidší a kratší. Pak jsem • se konečně vzchopil, abych řekl rozhodné NE. Chtěl jsem jednou provždy vynutit rozhodnutí a zbavit se těchto obtížných pokušení navždy, Řekl jsem to NE - ale pokušení jsem se nezbavil.

Až .jsem konečně pomalu začal tušit, že tato pokušení jsou spojeny s mou ubohostí a že tato má ubohost je křížem, který nemám odhazovat, nýbrž nést. Jsem tedy hotov: ano, Pane, chci nést ten kříž své ubohosti den co den<

Ale nezůstalo jen při pokušeních. Byly i chyby a skutečné hříchy i s tím jsem chtěl skoncovat jednou provždy. Ale ani to se nepodařilo. Při každé zpovědi to byla zase celá řada - a k tomu skoro vždy stejných hříchů, Nemusím je vypočítávat - ty je znáš. Jak je mi to trapné l A

přítom jsem vždy snil o tom,jak jednou předstoupím před Tebe a Ty mi nebudeš mít co vytknout.

Dnes myslím jinak. Začínám tušit,že nikdy nebudu moci být se svými chybami a hříchy hotov. Nikdy nebudu moci předstoupit před Tebe jinak,než jako hříšník,a že všechny moje modlitby musí vždy začínat prosbou za odpuštění ••• I moje hříchy,chyby a nedokonalosti ukazují mou ubohost. Nesmím se samozřejmě, s nimi prostě spokojit, znovu a znovu musím zápasit a bojovat,litovat a činit pokání. Ale ;to,že přes všechnu svou námahu vždy znovu padám,je kříž,který nemám ze sebe setrást,nýbrž nést. Ano,Pane» chci jej nést,ten kříž své ubohosti,den co den,

Pak je tu ubohost mé práce. Y exerciciích /rozj»o Kristu-Králi/ mne, Pane,zve s,abych s Tebou pracoval a se namáhal,abych tak jednou byl-úČas-ten Tvé slávy. Rád .-jsem chtěl pracovat pro Tebe a spásu duší. žádná námaha mi neměla být příliš veliká a těžké. Práce pro Tebe mne těšila. Ale pomalu bylo té práce stále víc, bída lidská stále větší,dělníků na Tvé vinici stále méně - a najednou práce už nebyla velkou radostí,nýbrž velkým břemenem,že už jsem je skoro nemohl unést ... A výsledek! Pane,už dávno se po něm neptám. Je toho tak strašně málo,'co se mi podařilo ... Až jednou na konci života předstoupím před Tebe,bojím se,Pane,že budu před Tebou stát jako dítě,které poprvé přišlo

ze školy a ukazuje otci a matce svou tabulku s prvními nečitelnými čmáranci a v rozpacích se usmívá: "Co tomu asi otec a matka řeknou?"
Ano, Pane, co řekneš jednou na mou životní práci? Ach, jak to bude všechno ubohé!

Ale tu jsem zase tam, kde dříve. Celá tato ubohost je kříž, který nemám se třást, nýbrž nést. Chci jej tedy nést, ten kříž své ubohosti, den co den.

Koněčně. Pane, ubohost mých modliteb! I modlitbu jsem si vždy tak krásně představoval. Jak budu ^ileče-t před Tvým oltářem docela ponořen do Tvé přítomnosti a žhavě se modlit. Ale jak vypadá má modlitba ve skutečnosti?

ao-cva p OKI e-knu, pře padne mne celá moje únava a mé myšlenky se rozběhnou všemi směry, k mé práci a k starostem a bolestem, s nimiž se mi lidé svěřili, pak přemýšlím, co mohu pro ně udělat a jak jim pomoci - a než se vzpamatuji, doba modlitby je pryč a já musím za svou práci. Ach, Pane, jak ubohá je má modlitba! Čas od času se vzchopím a chci se donutit aspoň čtvrt hodiny se usebrat modlit nebo rozjímat - ale čím více se nutím, tím méně se mi to snad daří. I tato ubohost mé modlitby je kříž, který nemám setřást, nýbrž nést. A tak jej chci nést, tento kříž své ubohosti!

Ještě jsem nemluvil, Pane, o té ubohosti, která se snáší nejhůře; o ubohosti své lásky* Kdysi jsem se ujišťoval velikými slovy ^Můj Bože, mi-lu-li Tě!" Znělo to tak přesvědčivě, tak "důvěři ve, tak pyšněl A dnes? Dnes j) pravdu už nevím, zda Tě vůbec ^miluji, či je moje srdce už zcela vychladlé a ztvrdlé. Chtěl bych Tě vždy ještě milovat, ale bojím se, že nemohu, Ujiě/ lovali mne sice, že láska nespočívá v či tu, a připomněli mi Tvá slova: "Ten, kdo zachovává má přilákání, ten mne miluje" /Jan 14,21/. A říkali mi, že láska záleží v práci a ve věrné službě Tobě, Ale to vše mne nepotěšilo, Nebo T myslá Mi na své četné hříchy a na ubohost svých skutků, pak se marně pokouším dokázat si z toho svou lásku k Tobě. Má ubohá láska, Pane, je má nejtrpčí a nejbolestivější ubohost. Mohu jen pokleknout před Tebou a vždy znovu žebrot o jiskérku lásky z Tvého srdce, abych Tě mohl aspoň jen trochu milovat. neboí tak, jak Ty to zasloužíš a jak Ty miluješ mne, já Se nikdy nebudu moci milovat!

Ale nemohu o tom pochybovat, že i ubohost mé lásky je kříž, který nemám setřásat, nýbrž nést. Pane, a to chci též dělati

Chci ji prostě nést» celou svou ubohost, jako velký kříž svého života!

UT-ce, aeKUji TI!

Otče na nebesích, radostně k Tobě pozvedám oči i srdce a děkuji Ti!

Už .lak o dŽtě Jsem se naučil říkat děkuji matce i otci a Jiným lidem. A **taky** Tobě po jídle a před spaním, tak se "to patřilo na slušné dítě.

Teprve mnohem později jsem začal chápat, že leccos není vůbec tak samozřejmé, jak to dítěti připadalo. Přišly těžkosti, trampoty, bolesti, snad těžká léta, ztráty toho, co bylo milé - a začal jsem chápat, jak mnoho je toho, zač je třeba prosit a děkovat. Naučil jsem se vidět a děkovat **z.a** tolik věcí kolem sebe;

Za déšť a sluníčko, za květiny, za slunce ve dne. a za hvězdy v noci, za Tvou podivuhodnou Prozřetelnost a za lidi, kteří mi stáli po boku a o mne pečovali. Pak jsem se naučil děkovat Ti, že jsi mne stvořil a připravil mi věčné štěstí u Tebe, že Tvůj jednorozený Syn za mne umřel na křížio Co by ze mne bylo, kdyby ses nebyl nade mnou smiloval?. Tak jsem skoro denně nacházel něco nového, zač jsem Ti měl děkovat. A můj dík už. dávno nebyl pouhou zdvořilostí, nýbrž potřebou srdce. Neboť vícekrát mi bylo, jako bych přímo cítil Tvou ruku. která mne vedla, anebo jakobych cítil Tvůj úsměvný když jsem neviděl Tvou tvář.

Potom jsem kdysi zaslechl slovo o Tvých "pozornostech" - a to jakoby znamenalo počátek mého docela nového poměra, k'Tobě.

Dary, za které jsem Ti dříve děkoval, to byly všechno dary, které jsi mi byl více méně povinen dávat. Přísně vzato **yaá**. mi samozřejmě nejsi povinen ničím Z druhé strany, když jsi mne jednou stvořil, musíš o

mne taky pečovat. Byly to tedy tak říkajíc nepovinně-povinné věci,které jsi mi daro-val.A tak i můj dík-byl v jistém smyslu nepovinně-povinný,jako děkujeme. člověku za něco,co nám. vůbec nemohl odepřít,

Ale tu jsem našel ve svém životě věci,které jsi daroval,jen abys mi udělal radost. Vlastně jsem je ani ne potřeb o val,ani jsem o ně neprosil, nedoufal jsem v ně a nepočítal jsem s nimi o. Daroval jsi mi^edině zřejmě proto,abys mi udělal velikou,faeocékávanou radost. A tak jsem z těchto malých a přece tak velkých radostí poznal Tvou las ku I

A led jsem uviděl jinýma očima a v jiném světle i všechny ty ostata-í dary,které se mi dosud zadaly tak samozřejmé,ba skoro povinné,^, Jestliže mě miluješ,,pak mě miluješ vždycky,potom je za všemi Tvými dary Tvá láskal A já Ti znovu děkuji. Ale už to není jen ze zvyku,ze slušnosti,, poznal jsem v každém Tvém daru Tvou lásku a děkuji Ti nyní nejen za ten dar,nýbrž chci Ti láskou poděkovat za Tvou lásku - **za** Tvé dary a pozornosti l

Ale v mém životě toho bylo ještě tolik,zač mi dosud ani nenapadlo Ti děkovat. Myslím to tvrdé,těžké a hořké;nevděk a neuznalost od lidí,urážky a zně uznání, nemoc a bída, utrpení a bolest - jedním slovem kříž.

l^e, za JS-riZi Jsem J-I- uuauu íitíu.t'&.uva-L. A.U^^ Jociii oč: uu-ii-i-i-J-.i-, vcv-i^mc Joom na kříž nechtěl myslet,neměl rušit ten krásný poměr mezi námi o Jen jsem si Ti občas posteskl na svou bídu a tu a tam prosil,abys mi můj kříž vzal.Ale vždy jsem věděl,že bez utrpení to na světě nejde a že mne nemůžeš ušetřit každého utrpení. A tak jsem většinou ani nečekal,že mne v tom vyslyšíš. Spíše jsem Tě ujišťoval,že Ti chci věrně sloužiti když mi kříž nevezmeš, Ale abych Ti za kříž děkoval - to mi opravdu nenapadlo.

Dnes Ti děku.ji i za,,ně.i« protože vím, že i kříž pochází z Tvé ruky a že za křížem stojí Tvá láska tak,jako za ostatními dary. Ano,každý kříž je darem Tvé otcovské ruky: má mi připomínal,abych na Tebe ve štěstí nezapomínal; má mne zbavit každého sobectví a zalíbení v sobě, má očistit mou lásku k Tofcě a k bližnímu, je příležitostí ke smíru za mé i cizí hříchy;

je mou účastí na spáse s ve ta,semenem k věčné žni, dělá mne podobným Tvému 'Synu a spojuje mě s ním tak těsně,že už mě od něho nic neodloučí. Proto Ti, Otče na nebesích,děkuji dnes za každý kříž.1

Ale ještě něc-o jsem se musil učit. Můj dík ještě zdaleka nebyl dokonalý. Když jsem přijímal Tvé dary a za ně Ti děkoval,stál jsem vůči Tobě ještě jako člověk stojí vůči jinému,když dává nebo při jímá,tedy jakoby rovnoprávný s Tebou.na stejném stupni*

Avšak Já Ti nejsem zavázán jen za tento nebo onen dar,nýbrž prostě za všechno,co .i se m a co mám. Jsem-li.děkuji za to Tobě,žiji-li,žiji. skrze Tebe. Mohu-li pracovat,pak jen v síle,kterou jsi mi dal Ty. Mám-li nějaký životní úkol,dostal jsem jej od Tebe. Má-li můj život nějaký cíl. Ty jsi tím cílem. A tak žiji jen. od Tebe a skrze Tebe,v každém okamžiku. Kdybys mne ponechal jen na okamžik mně samému,musil bych zmizet, bez hlesu a beae sto-Py»Jáko hasne plamen,který nedostane potravu*

To zakouším každý den. . Mé síly mizí. Moje úspěchy pominou. Lidé na mne zapomenou. V nemoci cítím celou svou bezmocnost. Smrt není nic jiného než zhroucení celého mého bytí. Duch a smysly zmizí,tělo se rozpadne. Víím ovšem z víry,že budu^dál žito A tehdy budu vědět už nejen vírou,ale z živé a bezprostřední zkušenosti; žiji-li,žiji skrze Tebe. Pavel vyjádřil tuto základní pravdu stručně takto: " Od něho,skrze něho a pro něho je všechno" /Sím.11,36/.

Mám se nyní rozhodnout; .jsem hotov přijmout z Tvé ruky, vše, co jsem a co mám,svůj život,sebe sama? Uznat,že Tobě patří všechno,můj život,já sám? A děkovat Ti za to všechno? Neuznat to,neděkovat Ti,jakobych chtěl' být sám svým Bohem a Tvůrcem - to by znamenalo odloučit se od Tebe! Zhasnout jako plamen,který by chtěl hořet sám sebou,bez uhlí,bez oleje. Byla by to vzpoura proti

Tobě,hřích,jenž by mne odsoudil k věčné muce.

Otče můj v nebesích,Ty víš,že uznávám/nejen že mám od Tebe všechno,co

mám,aleⁱ. to,že jsem od Tebe,skrze Tebe a pro Tebe.Jsem rád,že je tomu tak, aⁱ deku ji Ti za to. A když to vím, pak mým díkem nebudou .-
jen slova, nýbrž celý můj život,obracený k Tobě. Mohu už žít jen tak,že mé oko i mé srdce budou upřeny na Tebe. Otče můj v nebesích.děkuji Ti!

Můj Bože, mám radost!

Můj Bože,mám radosti Raduji se ti obou,hlubokou radostí* A vědomě,nedám si ji nikým vzít a žádnou temnotou života zakalit*

A odkud nohází tato má radost? Od Tebe i Ty jsi má radost. Prostě mám radost.že Ty .isi. Tomu nebude leckdo rozumět. Nebude tomu rozumět ten, kdo Tě nemiluje* Neboí. co jiného je láska,než radost z druhého? Nevěsta se těší,že tento nádherný člověk je nyní jejím ženichem, a ženich se raduje,že tato čistá,nedotčená dívka je nyní jeho nevěstou. A já se radu ji,že jsi Ty, veliký a silný,mocný a vševědoucí,svatý a milující Bůh!

Ale není 10 pošetilé, co tu říkám? Je ýAHKxaEsxx to přece samozřejmé, že Ty jsi! Ty přece musíš Byt.! Ty prostě jsi! - Samozřejmě, že je to zcela nemožné,nemyslitelné,že Ty bys nebyl!

Ale! Bylo by přece bývalo možnéⁱže bych Tě nikdy nebyl poznal

nebo že bych nikdy nebyl slyšel o tom, co Tvůj jednorozený Syn nám o Tobě zvěstoval. Dva milenci se zhrozí už při pouhé myšlence, že by se bylo mohlo stát, že by se nikdy nebyli poznali* A já bych se neměl leknout při myšlence, že bych

snad žil celý život a Tebe nepotkal? A když/ teS vím, že jsi^neměl bych se radovat?

Ale lidé nade mnou pokývují hlavou: já mám radost! Raduji^ se, můj Bože, že jsi tak veliký! Jak velkými připadá/jí lidem .-je.jich díla. A přece jak malá jsou všechna lidská díla ve srovnání s ohromnými slunci, která jsi Ty stvořil! A jak malá jsou zase tato slunce ve srovnání se světovým prostorem, jehož hranice jsme dodnes ještě neodhalili. Ale cokoli bycnm na srovnání mohli ještě uvést, Ty jsi vždy ještě větší, protože Tebe vůbec nelze měřit lidskými měřítky*

Raduji se, že Ty ;isi tak mocný! Ty jsi stvořil všechno, co je. Na úsvitě stvoření jsi dal vzejít hvězdáa z tajemného středu a každé jsi přesně vykázal místo. kde se potom po miliardy let stále pohybuje* Svět držíš ve své ruce právě tak dneá jako v prvním okamžiku, kdy jsi jej povolal. z nicoty k bytí. Takže já sám se žalmistou: " .. máš v moci hlubiny země, patří Ti horské výšiny. Náleží Ti moře, vždyl. jsi je učinil, náleží Ti pevnina, vždyl ji utvořily Tvé dlaně"/2..94,4-5/*

, Raduji se, že Ty "jsi vševědoucí o Jak malý je ten kousíček

země,který mohu přehlédnout svýma lidskýma očima,Tvůj pohled však objímá celý svět, Já slyším vždy jen jeden hlas z tisíce melodií,které zaznívají éterem, mohu zachytit vždy jen jednu* Ty však slyšíš,když někde v pralese padá k zemi zvadlý list,když nějaký člověk k Tobě volá ve své nouzi nebo když dítě ve spánku zapláse. Ty znáš moje nejtajnější myšlenky a přání,mé skryté sobectví i mou dobrou vůli,mé selhání i můj stálý zápas*

Raduji se,že jsi tak svatý. - I nejlepší lidé nás někdy zklamou,když poznáme,že nejsou tak šlechetní,jak jsme mysleli. Ty však jsi svatý,spravedlivý Bůh!

já pře-d Tebou tak malý a slabý. Neboí Ty jsi mne učinil svým dítětem a já mám Tvou podobu, Tvůj milující zrak ha mně stále spočívá, VždyX Ty jsi můj Otec a já jsem Tvé dítě.

A protože jsi Můj Otec,taky se o mne staráš,jak jen Ty se můžeš starat,jehož moudoBt a moc a láska je bezmezná, Tvůj jednorozený- Syn mne u-jistil,že se o mne staráš ještě mnohem víc než o ptáky nebeské a lilie polní,které tak podivuhodně sytíš a šatíš.

Avšak "rva prozířetelnost není pro mne jen předmětem víry,nýbrž oblažující zkušeností. I'o neznamená, že by mi šlo všechno v životě podle přání nebo že všemu rozumím-. Víc než jednou jsem si myslel, že

by můj život mohl být mnohem krásně jsi, kdy by se to Si ono stalo jinak. Ale led už tak nemyslím, Už se neptám a nežádám od Tebe vysvětlení. Prostě Ti důvěřuji*

Když se tak dívám na svůj život,případe mi jako noční jízda rychlíkem, V temnotě se vynořují červená a zelená světla nebo zatemněné světlo stavidla. Na malých stanicích^jimiž projíždíme nezmenšenou rychlostí,zdraví vý-pravSá,stavě jí se výhybky,dává jí se signály,drnčí telefony,lidé čeká jí^až se světla naší lokomotivy vynoří ze tmy a sledují červené světlo posledního vozu^až je pohltí noc» Kolik to lidí spolupracuje,aby mi zajistili klidnou jízdní «

Tak stáli lidé na mé životní cestě. Starali se o mne^radili a pomáhali,těšili,ve dnech nemoci mne ošetřovali a mnohý den a mnohou noc probděli u mého lože ••• Tak byla a je má životní cesta - až mi jednoho dne svitlo poznání,že každá lidská tvář je jen závoj,který zahaluje Tvou tvář,že lidské ruce mi. pomáhají v Tvé síle a za všechna lidská láska proudí ze stejného pramene, z Tvého otcovského Srdce.

Proto se radu ji,o Bože! Žádný mrak nemůže být nikdy tak tmavý a žádná lidská tvář tak cizí,abych zapomněl>že ze strašlivé dálky a strašlivé blízkosti mne sleduje Tvé oko a vede Tvá otcovská ruka»

Jako ve svém vlastfaím,tak jsem objevil Tvou prozřetelnost i v

životě jiný cli« Avšak nejvíce 'jsem ji obdivoval,když jsem mohl v duchu sledovat ty cesty,po nichž jsi léta a desetiletí vedl nějakého člověka,až Tě našel, Mohl bych třeba sledovat cesty mladých lidí od prvního nesmělého doznání:

"Já bych chtěl být knězem", "Já bych chtěla jít do kláštera", až k tomu dni, l kdy biskup toho chlapce vysvětlil na kněze,nebo ta dívka v šatě nevěsty a i v závoji šla k oltáři,aby se zasnoubila s nebeským ženichem. Směl jsem být svědkem,jak jsi z Člověka,který třeba vedl hříšný život,udělal nového apoštola, A tak se raduji,že Tě všude vidím při práci,v příroťLě i v lidských

srdcích,v životě mém i v životě tolika lidí,jež jsem potkal.Ty,Bože,jsi má veliké radost!

Tato radost z Tebe je mé tajemství. Dává mi sílu odevzdat se Tobě a pro Tebe lidem. Je mi útěchou v utrpení a štěstím v hodinách samoty. Tato radost je vsak mým tajemstvím i tak,že ji musím v sobě ukrýt,neboí se obávám,že mě lidé nepochopí,budu-li o ní mluvit, A přece je to tajemství,které bych chtěl vykřičet,neboí Ty jsi Bohem a radostí nás všech. Můj Bože, raduji se!

Pane,dej jim věčné odpočinutu

Dnes,v den Dus i cek,nemohu k Tobě mluvit,Bože,a nevzpomenout při každé modlitbě na ty,kteří mne předešli ve smrti. Tak živě stojí přede mnou,ja-

ko by to bylo Jen několik dní,co Jsem stál nad jejich hrobem Jakoby

jejich poslední pohled na mně stále ještě spočíval jako paprsek slunce,které zapadá,ale ještě ne zapadlo,nýbrž nechává všechno v onom zvláštním přísvitu mé -zi světlem dne a tmou noci Když se tedy dnes modlám,myslím na ty zemřelé, a když na ně myslím,vzhlížím k Tobě a prosím Tě; Pane,dej jim věčné odpočinutí*

Tak se modlí církev už po staletí a nemohl bych si vymyslet krásnější modlitbu,jež by tak málo slovy dovedla vyjádřit všechno to,co bych mohl svým milým zemřelým přát,na Tobě vyprosovat,než abys jim daroval věčné odpočinutí.

Nemyslím tím klid zapomenutí^spánku^smrti.nýbrž klid nejjasnějšího vědomí a bdělosti,je z v sobě skrývají dokonalé štěstí a nerušený pokoj, protože z nich byla snata všechna bázeň,vina a nejistota, už pro ně není žádné trápení a smutek, mezi nimi nestojí nic, co za jejich života často rušilo vzájemné porozumění a lásku*

Těm mrtvým, dokud ještě žili na zemi, se asi taky nevedlo jinak než nám, při veškeré lásce k Tobě nemůžeme se zbavit jakési úzkosti s tebou Ty jsi náš Otec a přece zůstáváš naším Soudcem^ jednou vyneseš rozsudek bez ohledu na osobu jediné podle své neúprosné spravedlnosti. Pane,dej zemřelým blahou jistotu,že je miluješ a miluješ na věky. Ach,kdy bych mohl jen jedinkrát být skrytým svědkem,jak se duše odloučila od těla,předstoupila před Tebe a nyní poznává,že ji miluješ i

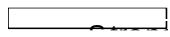
Jaký jásot ji v tom okamžiku naplní a s jakou svatou náruživostí se Ti vrhne do náruče a zvolá: Můj Pane a můj Bože,můj

Bože a mé všeckol Pryč je už všechny bázeň a nejistota na věky! ^, i

V tu chvíli duše ví,že je z. ní snata 'všechna vina. Ona to sice už věděla - a přece nevěděla. Ona se zpovídala ze svých hříchů a kněz jí dal rozhřešení. Ona se spolehla na slovo Tvého jednorozeného Syna: "Komu hříchy odpustíte,tomu jsou odpuštěny". Také všechny pošetilé myšlenky,zdali vyznala všechno,zdali ji kněz správně pochopil a měla-li dostatečnou lítost,vytrvale od sebe odháněla jako skrupule a pokušení.

A přece trpěla tím,že každým hříchem se něco nenávratně ztrácí a dělá, co se nedá oddělat; ona trpěla nevyhnutelnými následky svého hříchu: byla to snad nemoc,kterou si přihodila,láska,která tehdy dostala trpkou příchut', slovo,jímž někoho zarmoutila a neslyšela už slovo odpuštění,protože smrtí" oněměla ústa,jež to slovo mohla pronést. - Jaký div,že se v jejím srdci usadila myšlenka,že vina je něco,.co se už nikdy nedá docela napravit?

Ona ovšem věřila,že Tvé smilování je větší než každá vina,ale přece 1 Pripadalo jí to asi tak,jak by to bylo musilo připadat marnotratnému synu,

odpustil", I kdyby tomu poslu uvěřil, nezbaví se přece jakési bázně z prvního setkání s otcem. Teprve když byl v náruči otcově, poznal, jak to je, když otec odpouští.

Pane, dej zemřelým věčné odpočinutí! At živě poznají, že všechna vina je odpuštěna a v. ^hr.n, všechno zase v pořádku. Ať zakusilo Tvůj Syn mýnil podobnostvím o marnotratném synu a o radosti, jež je v nebi nad jedním hříšníkem, který činí pokání, a která je větší než nad 99 spravedlivými,

Dej, ať se jejich srdce uklidní, docela uklidnil

Věčné odpočinutí dále znamenáme našim zemřelým přestalo všechno utrpení a zármutek. Spis na nich. Pane, slovo, které jsi k naší útěše zjevil s v. Janovi i "Bůh bude" s nimi přebývat, oni budou jeho lid a on bude je ^jich Bůh.' On jim setře každou slzu z očí »nebude už smrti ani zármutku, nářku ani bolesti už nebude, protože stíaqpyxxxxxx&sxxEx starý svět pominul':

/Zjev. 21.4-6/

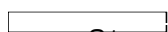
Nemyslím, tím jen, že už **na** ně nepřijde žádné z těch utrpení, které jim na zemi tak často vynutila slzy, nýbrž především to, že jim dáš jasně po* znát, že všechno utrpení, které musili kdysi s snášet a které jim často připadalo tak nesmyslné a bez užitku. mělo ve skutečnosti hluboký smysl, že všechno utrpení obracela Tvá milující ruka k jejich spáse, že

jako Tvůj jednorozený Syn musili i oni to všechno trpět a tak vejít do své slávy. Tak se ztratí jejich zatrpkllost proti nespravedlivému osudu, proti lidem i proti Tobě, uzdrav tuto nejhlubší ránu jejich, srdce, aby v něm zavládl mír a pokoj.

Především však jim odejmi to utrpení, které snad skutečně ještě v této hodině musejí snášet, bolesti a muky očiště. Víra nám praví, za nikdo nemůže přijít do nebe, kdo neodpyká všechny časné tresty za hříchy, kdo nebyl očištěn "jako skrze oheň", až z jeho srdce zmizela všechna samolibost a neláska*. Jistě, je to "trápení, které snášejí duše v očištění s odevzdaností, neboť vědí, že je to spravedlivé a že Ty ve své nekonečné svatosti naprosto nemůžeš jednat jinak. Ani na okamžik v tomto trápení nepochybují o Tvé lásce ani jim to nebere jistotu, že brzy budou smět vejít do nebeské slávy. Ale přece to zůstává utrpením, tak bolestným a hořkým, že si zde na zemi o něm ani nedovedeme udělat představu.

Neboť co víme o lásce, která plane v těchto duších od tofého okamžiku, kdy opustily své tělo a poznaly, že je miluješ navždy? Co víme o touze, která je vybití vrhnout se do Tvé náruče, což právě nemohou, protože ještě mají na sobě něco, co se 'li musí nelíbit? Sv. Augustin praví; " Nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v Tobě, Bože!" Jestliže to platí už o spásce, jež Tě ani nezná ani

nemiluje,jak nesmírně'veliký musí být nepokoj těch duší,které Tě nyní
jasně poznaly,které to nejnaternější silou žene k Tobě a které přece k
Tobě nemohou. Je to neklid,nedočkavost,které už nic nemůže
oslabit,protože je už nic nemůže odvést od myšlenky na Tebe,

A jestliže mrtví došli už jednou pokoje v Tobě,mají také pokoj a
mír mezi sebou - bez toho by jejich štěstí nebylo úplné- Vím,Pane,že v
tom oka-mžiku,kdy dáš zemřelým nebeský klid,dáváš jim také pokoj
mezi sebou. Touž láskou,kterou te3 milují Tebe,mílu jí se navzájem a
nemusí se bát,že láska k lidem by monla"být na úlcior lásky k Toběo A
tak se těším,že i já jednou budu spojen v lásce k Tobě i v lásce k nim ...

To všechno,Bože,pře ji dnes zemřelým. A proto prosím ještě jednou;
Pane,dej všem drahým zemřelým vščné odpočinutí » a jednou i mně!

Světlo věčné at jim svítí,

Str,151

•

Pane,celý měsíc listopad zasvětila Tvá církev vzpomínce na
zemřelém Ale nejen v tomto měsíci - stále nás vyzývá k modlitbě **za** ně.
A tak ještě jednou,na konci tohoto měsíce,se modlím k Tobě,můj Bože a
Otče,za své dra-hé.kterí mne předešli ve smrti, Když jsem stál u jejich
smrtelného lože a viděl temnět jejich zrak,zdálo se mi,,jako by se kolem

nich stmívalo i jakoby se na ně kladla temnota,která je už nepustí.

Ale víra mi praví,že tomu tak není,. Tvůj jednorozený Syn slíbil přece všem,kdo jsou čistého srdce,že Tě budou vidět. Tvůj apoštol Jan nás ujišťuv je,že Tě uzříme,jaký jsi,a Pavel píše KorinTanům,že Tě budeme vidět už **ně-** ;

jen jako v zrcadle,nýbrž tváří v tvář. Proto zemřelí nevešli do velké temnoty,nýbrž do světla,věčného.nikdy nehasnoucího světla,

A já nevím,co bych mohl těm mrtvým prát krásnějšího a nádhernějšího, než aby jim toto věčné světlo svítilo,

KéjS bych mohl aspoň zdáli tušit,co toto světlo pro zemřelé znamenal Jak by mě to ohledně nich uklidnilo a potěšilo - a jak bych se já sám na to světlo těšili Ale čím více o tom přemýšlím,tím bolestněji si uvědomuji^ jak já sám ještě tápu v temnotě. Ale něco o tom přece vím,protože mne učí Tvá církev a Tvoji omilostnění se pokoušeli mi to popsat,třebas i jejich slova jsou spíše žvatláním než řečí.

Když se duše odloučí od těla,když se v očištcí očistí ode vší viny i od pozůstalých snad trestů za hříchy a ona smí nyní vejít do nebe,ozáří ji veliké světloo To je tak jasné a zářivé,že se duše bude nejen těšit,protože nyní poznává všechno mnohem lépe než dříve,nýbrž to světlo,které zemřelým nyní zazáří,má jas tak září vy,že duše zapomene na všechno jiné,co by v něm mohla vidět,a zří do toho světla gamého, Plna úžasu si

uvědomí, že toto světlo nepochází od žádného slunce, nýbrž že vychází od Tebe. že je to světlo z Tvého světla - že je to světlo, které nejen proniká jejím okem - žádné oko by nesneslo Takovou plnost světla, aby neosleplelo - nýbrž všemi smysly těla a všemi mohutnostmi duše zároveň, že toto světlo ji zároveň osvětluje i činí šťastnou; že toto světlo taje poutá její zrak, ba celou" je jí bytost,

že se od něho už nikdy nebude moci oavrazn-, na veK-y ne. & Jcw. o.-

^.- — tohoto světla, poznává v něm Tebe, poznává, že tím světlem jsi Tyl

Ne, už není možná žádná pochybnost. Duše poznává Tebe jako toho, v nějž ve svém životě na zemi věřila. Jednoho v Trojici^Stvořitele a Soudce, spravedlivého a dobrého, vzdáleného a přece tak blízkého. Ale především Tě poznává jako mílu jícího, Boha milujícího bez mezí a bez míry. Otec dává Synu všechno, co má; Syn je dokonalý, podstatný obraz Otce i "Bůh z Boha. světlo ze světla, pravý Bůh z pravého Boha". Otec miluje Syna a Syn Otce, z této vzájemné lásky mezi Otcem a Synem vychází třetí božská Osoba, Duch svatý. To všechno už duše nevěří, nýbrž ona to vidí, protože vidí Boha tváří v t^ár. S úžasem poznává, že o Bohu lze nakonec říci jen jedno, totiž slovo apoštola Jana; "Bůh je láska!

'Vizám 1 Jan 1,8/ Tehdy duše s jásotem zvolá:Ty,můj Božel Bude se mu chtít vrhnout do náručí a vtom pozná,že už v jeho náruči spo&í-vá. Bude se chtít otázat:Miluješ mne,Ty veliký,nekonečný? A nebude se moci tázat,neboí už bude Tvou láskou obklopena,nesena,šťastnaí

Tak zří duše Tebe a spočívá v Tobě,nechává se"od Tebe milovat a miluje Tě.. Vidí jen Tebe a myslí jen na Tebe,na sebe a vše ostatní zapomíná,

Zapomíná? Nikoliv,ona jen přestává na všechno se dívat,jakoby to stálo samo v sobě,nejvýš jen v šedém ááxHSEXKKHX dávnověku s Tebou spojeno tvůrčím koněm, Ted vidí všechno v Tobě.jak jsi to od věčnosti chtěl a-v čase stvořil,jak to"Tvoje moudrost plánovala,uskutečnila,vedla a řídila,jak se všechno vyvíjelo přesfaě k tomu cíli,který Tys měl před očima,jak všechno z Tebe vychází a tajemně neznámými a najednou jasnými cestami se k Tobě vrací,

A to velké poslední tajemství,které obklopuje všechny věci a všechno dění zde na světě,všechny národy a každého jednotlivého člověka;jejich tajemné spočívání a skrytí v Tobě; tam stojí člověk před poslední příčinou a bezprostředností všeho dění a zanikání na světě:vidí,jak živíš ptactvo nebeské a šatíš lilie polní a staráš se o posledního tvorečka; vidí,že to není chladný přírodní zákon,který všechno ovládá,nýbrž Tvá láska. Ano, Tvá láska!

Nyní vidí duše i sebe samu a celý svůj život v novém světle. Poznává lásku^kterou jsi ;ii miloval od věčnosti«kterou jsi chtěl a stvořil právě ji tak,jak je. Poznává štěstí nad každé pomyšlení,které jsi jí určil pro celou věčnost. Vidí milosti,kterými jsi ji předcházel po celý život,na všech cestách provázel a volal zpět,když. se od Tebe odvrátila. Poznává i Tvou spravedlnost zahalenou v lásku a Tvou lásku prosvítající skrze spravedlnost,že jsi neušetřil svého jednorozeného Syna,ale vydal jsi ho za nás. Poznává tajemné plány,které jsi s ní měl v čase a které sahají za čas až do věčnosti,takže nebylo v jejím životě dne ani hodiny,radosti ani bolesti, osamocení ani setkání,které by neměly zcela určité místo v těchto Tvých plánech, ' • ' ..

Duše poznává tisíce nitky,které ji spojují s tolika svatými v nebi - že není sklenice vody,jíž podala z i zničenému,není slova,jímž potěšila nebo povzbudila jiného člověka,aby to nezanechalo věčnou stopu*

Ještě .jiná tajemství smí ta duše vidět; tajemství života Tvých svatých, Byla to Svá láska,která jim nedala pokoje a pudila je stále dál,aby zapomněli na sebe a žili jen Tobě» - Vidí Marii a zázraky,jež jsi v ní vykonal, její Neposkvrněné početí a čistotu,je jí Boží mateřství,její sílu pod křížem a její lásku ke každému z nás*

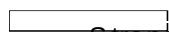
A konečně uvidí ta duše Tvého Jednorozeného Syna. Slovo, které se stalo tělem a přebývalo mezi námi, Bohočlověka, který nás svou smrtí na kříži vykoupil od hříchu a zjednal nám to štěstí, jehož ona nyní požívá* Vidí jako kdysi apoštolé rány na rukou a na nohou a slyší jakoby slova, která kdysi řekl sv. Markétě M«Alacoque: "Viz. to srdce, které lidi tolik milovalo I" Chtěla by mu padnout k nohám a jako Tomáš zvolat; Pán můj a Bůh můj! Ale tu už On ji přivinul na své srdce.

-

To všechno vidí duše ve Tvém světle, o Bože a Otče, a nemůže od Tebe. očí odtrhnout, neboí. Ty jsi světlo!

A o to všechno "prosím^ Pane pro všechny drahé zemřelé, když říkám: Světlo věčné ať jim svítí! Ano, to světlo^jímž jsi Ty,, **aí** jim svítí po všechny věky věků!

Proto prosím ještě jednou: Světlo věčné at jim svítí - a jednou i gmě!

Pane, před svátkem Tvého Nejsvětějšíb.0 Srdce chci říci **a chci se modlit**; Ježíši, Tobě žiji! Vždyť to Srdce žilo pro mne -.a přeješ si^abych **já** žil pro Tebe ...

Ježíši^Tys mi učinil modlitbu a život vůbec tak lehkými Chci-li se

modlit,nemusím hledat velká,vybraná a krásná slova» stačí Ti jen říci,že žiji pro Tebe. A abych žil pro Tebe,nepotřebuji konat mimořádné skutky,mohu pro Tebe konat to,co dělám každý den: mé práce a můj odpočinek,at mluvím anebo mlčím,jím anebo se postím,to všechno se děje pro Tebe.nebot pro Tebe,Ježíši^žiji,

Tak prostá je tato modlitba,že se ji může modlit každé dítě. Ano,Pane, Tys mi učinil modlitbu a život tak lehkými^

Ale současně se mi chci říci: Tys mi učinil modlitbu i život tak těžkými. Neboť aby se mohl člověk s nejvnitřnější opravdovostí modlit;Ježíši, Tobě žiji,"musí se v jeho srdci uskutečnit velká přeměna.Nebol sám o sobě ži.ie každý člověk pro sebe sama; Dělá, co je mu při jemné, chce přednost pro sebe,chce užívat života,chce něčím být, prosazuje se často bez ohledu na práva jiných,nedbá cizí bídy,neslyší pláč opuštěných dětí a žen, Mnozá Tě už vůbec neznají nebo nechtějí znát. Mnozí,kteří se sami pokládají za zbožné a věřící,dělají právě jen tolik,kolik je aoatB: bezpodmínečně nutno,aby nebyli od Tebe věčně zavrženi. Ale že žijí pro Tebe,to by nemohl nikdo e nich říci^ani oni sami, - Naopak,dělají spíše do jem,že si myslí,že Ty musíš žít pro ně l Volaj,í-li.v nějaké nouzi o pomoc k Tobě,pak jim musíš hned pomoci! Musíš se starat,aby byli zdraví,musíš jim posílat vhodné počasí; o vánocích sníh,aby mohli lyžovat,a v létě slunce pro jejich dovolenou.

Ty máš vést jejich záležitosti,obstarat jejich dětem ve škole pěkné vysvědčení,Ty máš pro ně vyhrávat jejich procesy a dát stoupat jejich akciím. Když se modlí,musíš jim poslat útěchu,a když dávají almužnu,musí s jim to ihned odplatit, A nakonec jim máš dát ještě nějaké lepší místo v nebi» Máš na ně stále myslit,vždy plnit jejich přání.Ještě že rouhavě od Tebe nečeká jí,že jim řekneš: Člověče,tobě žijil

Ale jakým právem to"říkám o jiných lidech? Cítím přece Jasně,že totéž bývá i v mém srdcíy skrytě,ale nedá se to přehlédnout. Dříve tedy,než se mohu modlit;Ježíši,Tobě žiji!,musJ[se i ve mně stát velká proměna. Proměna, jaká d'e stala s apoštoly} i oni měli své malé starosti a svá přání,plány a • naděje,! v nich byla především vlastní osobnost,ještě i tehdy,kdy už se dávno přidali k Tobě. Jak by Jinak mohli stále hádat o první místa? Jak by jinak bylo možné,že při Tvém zajetí mysliili nejdříve a výlučně jen na s^ou vlastní bezpečnost? A potom jednoho dne myslí už jen na Tebe,pracují jen pro Tebe,opustí domov i rodinu a žijí už jen pro Sebe!

sledoval ve Tvých věřících,ale v nejbližším okamžiku se Tě tázal:Pane,co chceš,abych činil? A od té chvíle měl už jen jednu myšlenku; pro Tebe žít,

pracovat i trpět.

Chci-li Tobě žít,pak musí má první myšlenka ráno a poslední večer a všechny mezi tím platit Tobě. Chci-li Tobě žít,pak se nesmím ptát,co je mi užitečné nebo příjemné,co bych chtěl nebo ne chtěl,pak se musím ptát vždy jen po Tvé vůli a Tvém zalíbení. Chci-li Tobě žít,ne smí mi být zádrži práce příliš těžká nebo namáhaná,nepatrná nebo marná. Chci-li žít Tobě,nesmím se ptát na úsudek lidí,nesmím zatrpknout,neuznají-li mou dobrou vůli a nepoděkují za mou námahu. Chci-li žít Tobě •••

Ale,Pane, copak už potom neinohu mít vůbec žádné přání a vůli? Husím zcela zničit sám sebe? Vím,že to tak není myšleno.Tys mne přece stvořil, abych věčně žil. Tys mne vykoupil,abys mne zachránil. Avšak jako následek hříchu Adamova je i ve mně nezřízená touha hledat své štěstí nezávisle na Tvé vůli nebo i proti ní,stavět sebe proti Tobě,nesloužit Tobě,nýbrž sobě, nehledat své štěstí v Tobě,nýbrž v sobě,jedním slovem - žít jen sobě!

To však nechci l Nechci žít sobě. nýbrž Tobě,proto'se modlím:Ježíši, Tobě žiji! Pane,kéž by to slovo dalo směr mému životu jednou provždy! **Ale** není tomu tak: sotva to řeknu,už Ti zase sloužím jen polovičatě.Lehko se to řekne,ale těžko žije. Bojím se,že nikdy nedokáži žat jen Tobě!

A přece se mi ta modlitba znova a znova dere na rty.A nedokázal-li

jsem dosud žít jen pro Tebe,budu se o to pokoušet znovu -a znovu.třeba celá léta nebo i po celý život,jen kdybych aspoň jednou mohl opravdově říci:

Ježíši,Tobě žiji! Pane,jak bych byl šťasten!

Jak mohu dospět až tam? Pane,Ty jsi veliký milovník.Mám pocit,že jen pohled na Tvou prevelikou lásku.na Tvé milující Srdce ve mně může vykonat tuto proměnu. Před chvílí jsem se pohoršoval nad těmi,kterí skoro rouhavě od Tebe očekávají,jakobys jim měl říci:filověče,tobě žiji! - Ale Ježíši, je tato myšlenka tak nesmyslná? Nejednal jsi skutečně ve smyslu toho slova? Nestal ses člověkem pro mne? Nežil jsi jako člověk pro mne? Nebyla Tvá první myšlenka ráno a poslední večer a všechny mezitím pro mne? Ptal ses někdy,co je Tobě prospěšné nebo příjemné,co bys chtěl nebo ne chtěl,neptal ses vždy,co je mně ke spáse? Byla Ti někdy nějaká práce příliš těžká nebo namánavá,cesta příliš dlouhá - pro mne? Dbal jsi na lidské úsudky,zatrpkl jsi,když Tě za Tvou lásku přibili na kříž? Na zemi jsi žil jen pro mne a nyní v nebi myslíš jen na to dát mi Štěstí,ne pomíjivé,nýbrž věčné!

Ježíši,Ty jsi žil a Žiješ pro mne. Ježíši,já chci žít pro Tebe! Víím,Pane,je to spis přání než pevný životní postoj.když se tak modlím. Ještě se nestala v mém srdci ta veliká proměna,ještě se příliš točím kolem sebe.Ale ta touha už ve mně procitla, Jako Ty jsi,Ježíši,pro mne žil a stá-

le žiješ, tak chci žít já pro Tebe.Pane.kež při/jde brzy ten den,kdy budu
moci ze srdce a opravdově říci Tvému Srdci: Ježíši,Tobě žiji l

Pane,je půst,kdy si připomínám tvé utrpení a Tvou křížovou cestu.
A brzy bude Velký pátek,kdy na kříži dokonáš svůj život a přijmeš smrt -
za mne! Jakobys tehdy řekl:"Pro vás,lidé,jsem žil,pro vás umírám!"
Proto, Pane,i já se modlím:Ježíši,Tobě žiji, a ihned při dávám;Ježíš
i,Tobě umírám. A hned připojuji útěšné slovo: Tvůj jsem živý i mrtvý.
Při pohledu na Tvůj kříž a smrt chci však dnes rozjímat jen tato
slova:Ježíši.Tobě umírám.

Proč nestačí říci prostě jen: Ježíši,Tobě žiji - Ježíši,Tvůj jsem? Sám
bych asi na tato slova nepřišel,ale Tvá církev mne naučila takto **se** modlit
už od mého dětství. Ale zdá **se** mi.že tuším,proč se mám modlit tak a ne
jinak, protože nemohu Tobě žít a zároveň Tobě neumírat - a protože
nemohu Tobě náležet navždy,definitivně a neodvolatelně,jestliže Tobě
nejdříve nezemřu*

Nemodlím se tuto modlitbu.Pane,s plným pochopením toho,co
znamená* Velmi často tato slova prostě říkám a téměř nic si při nich
nemyslím -my lidé dovedeme tak výborně nemyslit na věci,na které
myslit nechceme. A k těm věcem,na které raději vůbec nemyslím,patří

také smrt»Ale dnes chci říci s celou bdělostí a vědomím své duše:"Ježíši,Tobě umírám!" Snad se mi pak časem podaří myslit na smrt tak klidně jako na život,protože se mi stane jasným,že život, i smrt mají tentýž cíl:Tebe a že Ti mohu ve smrti stejně patřit%,Jako v životě, jak to krásně píše Tvůj svatý apoštol; "Žijeme-li,žijeme Pánu - umíráme-li,umíráme Pánu. Ať tedy žijeme nebo umíráme, patříme Pánu"./Sím.14,8/

Ježíši,Tobě umírám! Nemohu se už déle klamat: život .^e stálé umírání. Po mnoha cestách,po nichž jsem kdysi chodil,už nikdy nebudu moci jít, mnohé písně,které jsem kdysi zpíval,jsem zapomněl - a když mi snad někdy taková dávno zapomenutá melodie napadne,je to jen jakoby mi poletovala hlavou,ale v srdci už nebudí žádnou ozvěnu. Ach,Pane,jak touží člověk v ci-tině na konci života, spatřit jettě jednou obrazy své vlasti a svého mládí! Pomodlit se ještě jednou v kostelíčku,kde jsi Ty ve svátosti lásky poprvé zavítal do jeho srdce! Stanout ještě jednou u hrobů,kde odpočívají ti, kteří mu kdysi byli nejdražší. Navždy jsem se musil rozloučit už s tolika lidmi,jejichž místo už nikdy žádný člověk nevyplní. Tak byl můj život stálým umíráním a tak to bude i v budoucnu, za živa umíráme,den co den,ba hodinu co hodinu klesá něco do minulosti,co se již nikdy nevrátí...

Ale nemyslím na to s trpkostí, tím méně se zoufalstvím, Vjidyí tak,

jako Tobě žiji, Pane, tak Tobě i umírám. V životě i ve smrti .jdu k Tobě'.
Vždyí můj život se více podobá návratu domů po delším pobytu mimo domov. Důležité nebylo, že jsem jel vlakem, já jsem jel domů! Díval jsem se z okna , ne abych obdivoval krajinu, lesy údolí a hory, nýbrž abych viděl, budu-li už brzy doma. Nedbal jsem stanic, kterými jsem projížděl, myslil jsem na to,

-^.^.^.— w.- J^.^.-^, J^.»- >->, > m^J^ 1-1 ^cui.J-^c , a iicJmyo-l-XJ. JCcm U.& I1U J-J-U-L.UU n-LCÍZ JSeiD.

odejel, nýbrž jeana otce a matku, kteří mne očekávali* Pane, čím dále, tím více se můj život podobá tomu prvnímu návratu domů Stále méně myslím na ty stanice mého života, které jsou už za mnou, na věci, které jsem ztratil, na lidi, s nimiž jsem se musil rozloučit. Nežiji jen tak, žiji Tobě, a neumírám jen tak, umírám Tobě. Vím, na kterémsi záhybu mé životní cesty stojíš Ty a čekáš na mne. A tak mé oči hledí stále do dál, zdali Tě už neuvidí, a mé uši naslouchají do ticha, záali už neuslyší Tvůj hlas,

Ježíši, Tobě umírám! Ale ještě v jiném smyslu, abych mohl Tobě žít, musím každý den umírat sám sobě? Umírat musím hříchu, vášni, svým nezřízeným sklonům a žádostem. Umírat musím tím, že už nebudu hledat svou. nýbrž Tvou vůli ve všem, co konám<i Tím, že zapomenu na sebe a budu myslet na jiné, že se sám budu

obětovat,abych sloužil jiným. Vždy více se má můj život podobat sněhu^který v zimě leží na našich polích a potom taje a ztrácí se a nikdo si ho ani nevšímá a nikdo jej neobdivuje - ale on tak zavlažuje zem pro novou setbu a pro novou žen.* I v tomto smyslu Tobě umírám. Neboí čím více odumírám sám sobě,tím více přijímám Tvé smýšlení a Tvé chování,Tvého ducha a Tvou lásku - až mohu říci s apoštolem; "Už nežiji já,žije ve mně Kristus" /Gal.2,20/«

Ježíši,Tobě umírám! A jednou budu musit skutečně zemřít v nejpravdivějším a nejtrpčím slova smyslu. Nevím.kdy«nevím kde,nevím jak. Vím jen to, že jednou zemřu, Nemyslím si,že budu tehdy umírat s nadšením,ani se neodvážuji doufat,že na sobě nezakusím hrůzu a úzkost smrti. To jen někteří svatí,dokonce i mučedníci,Ti takřka snad letěli vstříc. Ale většina lidí, i Tvých svatých,musí zakusit celou hořkost smrti. Tak asi musím rozumět slovu Tvé svaté Terézičky,která na smrtelné posteli pravila: "Umírat z lásky neznamená umírat ve vytržení" Vždyt i ly jsi zakusil hořkost smrti v plné míze. • - •• .

Nevím,zdali tehdy,až smrt při jde,budu mít ještě čas a sílu.abych se na ni připravil. Proto bych Ti chtěl.Pane«řici už dnes. kdy jsem v plné životní síle,co bych Ti rád řekl potom - a prosím Tě,při jmi to tak,jako by to bylo mé poslední slovo k Tobě. Proto prosím a modlím se dnes a vždy znova:Ježíši,Tobě umírám!

Chci tím říci,že beru na sebe smrt vědomě Jako poslední smír za své hřechy,ale také jako poslední/í projev mé lásky k Tobě. Ty Jsi za mne zea mřel na kříži,jak mi připomínají zvláště tyto poslední dny postní doby -proto chci já zemřít pro Tebe. Smrt má být pro mne nejen koncem mého života,ne jednoduché zhasnutí,nýbrž poslední spojení s Tebou v oběti mého života.

Ježíši, Tobě žiji!

Ježíši, Tobě umírám!

Ježíši,Tvůj jsem v životě i ve

Už často jsem Ti,Ježíši,říkal: Tvůj jsem živý i mrtvý! A teprve nyní se hrozím,jak smělá jsou to slova. Nebot těmito slovy nechci Tě jen uznávat za svého Pána a Stvořitele,jemuž zcela náležím; to je samozřejmé,že Ti patřím jako svému Stvořiteli a Panu a vůbec Ti nemohu utéci,i kdybych -chtěla Ale když se modlím "Ježíši,Tvůj jsem",chci tím říci,že Ti náležím, protože se Ti s láskou daruji,

Copak smím vůbec v tomto smyslu říci,že jsem Tvůj? Co by tomu řekl mladý muž,kdyby mu na ulici velkoměsta na jednou'ně jaké cizí děvče padlo kolem krku a řeklo;Já jsem tvá? Vzbudilo by to **ti** něm jen trapný pocit a snad odpor nebo hněv. Sici "já jsem tvůj" možno říci jen tomu,kdo nás má rád» Vidíš,Ježíši,ted si uvědomuji,jak je to vlastně ode

mne smělé a odvážné,když Ti tak často a tak samozřejmě opakuji "Tvůj jsem!" A i když je to pravda,co Ti stále a stále říkám,že Tobě žiji i umírám,z toho přece neplyne právo,abych Ti také řekl "Tvůj jsem". Tak bych přece mohl mluvit,jen kdybych jistě věděl,že Ti na mé lásce záleží,ano že mne přímo vybízíš, abych k Tobě takto mluvil*

A to právě je důvod,proč tuto krátkou a prostou modlitbu tak často a tak rád vyslovuji, že mám přitom jistý pocit,že Ty jsi už na tato slova čekal,že Ti tím dělám radost,ano že Ti nemohu říci nic milejšího než "Ježíši,Tvůj jsem". •

Patřím Tobě.ne sobě! - V myšlence,že jsem Tvůj,zapomínám docela na sebe. Neptám-se po majetku,po úspěchu,po cti u lidí. Ze jsem a smím být Tvým je mi největším štěstím a radostí,. Všechno ostatní se mne jaksi netý-ká» Taky mi nazáleží na tom,jsem-li zdrav nebo nemocen,zda mohu dělat něco,co je nápadné,anebo musím plnit, jen tisíce povinností,kterých si nikdo zvlášť nevšímá, zdali smím ještě dlouho žít či zda budu už brzy odvolán, to vlastně už nemá význam,Důležité je už jen jedno; že jsem Tvůj,

Patřím Tobě a ne'nějaké práci,ně jakému dílu! - Vím,jsou lidé,kteří se tak věnují vědě nebo politice,práci nebo boji,že pro ně zapomínají na všechno ostatní - ženu i děti,zdraví i život,čas i věčnost - i na Tebe, Tak se nemohu už upsat žádné práci,ani apoštolské,tím méně nějaké čistě

pozemské. Nebot tak zcela mohu náležet už jen Tobě.

Patřím Tobě,nikoliv světu! - Svět je krásný,to vím, je bohatý,to vím, svět láká tisícerými radostmi,to cítím. Ale i kdyby mi svět dal všechno, co dát může,nebylo by to tolik,abych byl ochoten dát mu za to své srdce. Ze 'smím být Tvůj,to je nesmírné štěstí,kterého se nechci vzdát,ani kdybych tím mohl získat celý svět.

Patřím Tobě a žádnému člověku! - Aby lidé mohli patřit nějakému člověku,zapomenou a obětují často všechno: rodiče a domov,velké dědictví nebo

^JJ_ V V-/ VAXJ- L^k-JL-f^JCIv^J-J-^V «A. w N^>^>^
t^..n-AiM.y—.'^ *->.^——^>^ J,

ho manžela nebo manželku a vlastní děti. A kolik jich kvůli člověku zapomene na Tebe a na Tvou lásku! Při takovém pohledu mohu se jen v pokoře modlit: Ježíši,nedopusl,abych Tě někdy kvůli člověku opustili A jestliže pak se v plném vědomí své slabosti a nestálosti modlím "Ježíši,Tvůj jsem",potom mi,Ježíši,věř,že to říkám s celou vážností,jíž. jsem schopen.

Protože Tobě žiji i umírám,proto jsem,Ježíši,Tvůj. **A protože jsem** Tvůj,proto,Ježíši.mohu Tobě žít i umírat. Proto mohu zde ve světě konat to,co mi uložilo Nebol ještě nejsem v nebi. Ještě se nesmím odevzdat prostě štěstí,že jsem Tvůj*' K-aždý den mi dáváš úlohu,která musí byt

každý den splněna. Svěřil jsi mi lidi,o které se mám starat* A já tu svou úlohu plním rád» Nezáleží na tom,zda se podle soudu lidí zdaří nebo nevzdá se to podle lidí vyplatí či nikoliv,budu-li se tu někdy radovat ze zdaru svého díla či zda budu u konce svých sil,ještě než j» ukončím* Ani to, nic nedě-lá.když se mé práce před mýma očima a v mých rukou zase rozpadnou. Nebol všemu tomu^co mi vypadne z rukou,co může čas nebo moji nebo Tvoji nepřátelé zase zničit,tomu všemu mé srdce nikdy zcela nenáleželo. Chtěl jsem vždy jen být Tvým. A Tobě náležím,! kdyby jednoho dne nemělo zůstat nic z toho, co jsem ve světě dokázal,vybudoval a vybojoval. Mohu tedy klidně vynaložit na plnění svého úkolu svůj čas,své síly,ano sebe sama,nebol jsem a zůstávám Tvůj.

Protože jsem Tvůj,Ježíši,proto mohu klidně žít ve světě,který je Ti tolik vzdálen,a mohu jít k lidem,abych jim kvůli Tobě s láskou sloužil, Neztratím své srdce ani ve světě ani mezi lidmi,protože už dávno patří Tobě. A nemusím se bát pokušení světa; Ty mne ochráníš a Ty mne zachráníš, protože jsem Tvůj,

Protože jsem Tvůj,mohu Tobě žít. Protože jsem Tvůj,mohu Tobě umírat. Smrt mi může vzít všechno; majetek,postavení,život. Jen na tom, že Tobě patřím^nemůže nic změnit. Smrt mě může vzít ze světa,ze života,od lidí, ale nemůže mě vyrvat Tobě, Nebol Tobě patřím ve smrti,stejně jako v životě* Tvůj jsem v životě i' ve smrti,

Ježíši,jak se z toho mohu radovat! ^ak být šlasten! Sádna radost, kterou mohu najít ve světě a u lidí,nedá se srovnat s tím"převelikým štěstím,které cítím v srdci,když Ti mohu ve chvílkách samoty říci;Ježíši,jsem Tvůj! A všechna hoře a všechny bolesti,které jsem už snesl nebo ještě budu musít snést,ztrácení svou hořkost při této myšlence:Ježíši,jsem Tvůj!

A tak se chci vždy znova modlit; Ježíši,Tvůj jsem v životě i ve smrti! Chci se tuto jednoduchou modlitbu tak dlouho modlit,až jednou procitnu z temnoty a mlčení smrti a tato modlitba vždy znovu opakovaná v čase přejde do jediného slova věčnosti: Ježíši,jsem Tvůj! - . ,

Nežádka mi připadají i ty nejjednodušší modlitby příliš dlouhé, potom se modlím jen: Ježíši!

K. čemu mnoho slov? Což nemůže už malé dítě vložit d'b slova "maminko" všechno, co hýbe jeho malým srdíčkem? Neslyší snad matka už ve znění tohoto slova,zda ji dítě ráno,když se probudí,chce prostě pozdravit a připomenout se jí,zda jí chce něco říci nebo si něco vyškem3bat,zda chce přiznat nějaké malé provinění nebo ji chce po nějakém trestu prosit:"Bud zase dobrá"? Nebo zda se k ní utíká v nejvyšším strachu?

To,co může každá matka,neměl bys moci Ty,Ježíši? Většinou to pak nemá znamenat nic jiného.než se Ti připomenout nebo Tě ujistit,že všechno mé snažení je ještě zaměřeno na Tebe, Tak smím tedy zůstat u toho volat Tě během dne častoJežíšit Asi tak jako Terezie z Lisieux,když byla ještě docela malé děvčátko a právě začínala chodit,na každém schodu.na nějž se na schodišti vyšplhala,se vzpřímila a zavolala:Kaminko! Pak musela matka říci; Ano! Jestliže to někdy neučinila,volala Terezie ještě hlasitěji a nešla po schodech ani nahoru ani dolů tak dlouho.pokud matka neodpověděla. A na dalším schodu to učinila opět tak,

Nebo jako pilot udržuje stálé spojení se svým mateřským letištěm nebo s letištěm,na něž chce doletět. Nevypráví přitom žádné dlouhé historky, chce se jen ujistit,že jej z domova doprovázejí na jeho letu a že by ho určitě varovali,kdyby odbočil ze svého kursu Vědomí,že má spojení s přítelem na zemi,poskytuje mu klid a jistotu při jeho letu nocí a mlhou nebo přes vzdálenost oceánu. Tato jistota se přenáší i na cestující,kteří se mu svěřili na život a na smrt. Nerozumějí ničemu z těch mnoha zásuvek a pák a světelných signálů v pilotově kabině. Vidí jen,že je pilot klidný a tu a tam trochu kyvné hlavou; pak dostal opět nějaký radiový pokyn, Pokud gKxpádoajDdcíiáHy má pilot spojení se zemí,mohou být pasažér! klidně

Nic jiného bych ne chtěl,kdy z během dne vždy znovu volám Tvé jméno;

^

Ježíši! Chtěl bych se jen u jistit,že mám ještě spojení s Tebou^ že v pokušení je mé oko ještě pevně upřeno na Tebe. A kdyby se ke mně měl vplí-žit nějaký nekalý vedlejší úmysl,pak má být těmito krátkými myšlenkami na Tebe všechno mé jednání opět ^t zaměřeno na Tebe a Tvou vůli* A kříž,který na mne náhle dolehne,chci tím ihned přijmout,aniž bych si na něj nejdříve dlouze stěžoval nebo se mu vzpíral*

Ježíši! Toto opakované volání mi dává jistotu,že jsem ještě na správné cestě. Potřebuji tuto jistotu pro sebe. Potřebuji ji však i pro ty lidi, kteří se mi svěřili,kterí se na mne spolehli při letu do jiného světa*

Pro nemálo lidí je to vzrušující zážitek setkat, se s knězem»Dosud ho viděli vždy jen zdáli a většinou při pohřbech,takže pohled na kněze v nich bezděčně vzbuzuje myšlenky na pohřby,hrb i to v a hroby. Mohou-li takoví lidé

y,,,,,^>. ^^^^Q H.UV.UÍJH. o isLiit'^tíu,uuciiazeJi oa něho zcela uklidnění, smál se,žertoval,vypil sklenici vína a neříkal nic o smrti! Naproti tomu jiné lidé hledají u kněze zcela jiný klid a jistotu! Vidí v něm muže,který je ve spojení s Bohem a na jehož vedení, právě v

rozhodujících otázkách a hodinách života spoléhají*

Tak musím stále udržovat přímé spojení s Tebou, o Ježíši! Vždyí pohled, zatímco s ostatními cestujícími pohlížím k oknu /D/vlaku, s optá mi do ucha" nějaký mladý muž. zda bych mohl vyslechnout jeho zpověď. Nebo nějaká elegantní dáma vypravuje o velké bolesti svého života a očekává ode mne, že šikovně jako jiní pánové neobráťím rozhovor na jiné téma, nýbrž že jí řeknu slovo útěchy, jež by mohlo vyjít také a Tvých úst. Nebo se mne někdo ptá na radu ve věci, kde ho nesmím jen prostě uchlácholit, nýbrž musím mu říci **vážné** slovo, neboť on se bude jednou na toto slovo odvolávat před Tvou soudnou stolicí. Bez stálého spojení s Tebou bych vůbec nemohl ukazovat jiným lidem správnou cestu, ano, za usměvavou maskou lidí - dnes noáí téměř každý masku - nerozeznal bych utrpení jejich duší a neuslyšel bych z jejich slov naléhavou touhu po Tobě*

Jindy je ve z-ri.ání Ježíši! náhlé poznání, asi v tom smyslu, jak řekl Tvůj apoštol Jan: "Pán je to!" Bylo to po Tvém zmrtvýchvstání. Apoštolově odešli lovit ryby, po celou noc však nic nechytili, K ránu jsi stál na břehu. oni Tě však nepoznali, a zavolal jsi na ně: "Nemáte nic k jídlu?" Museli odpovědět! "Ne." Tu jsi řekl: "Hodte síi na pravou stranu lodi, tam něco chytíte!" Apoštolově to učinili a "nemohli síi pro množství ryb ani vy-táhno. Et. Tu řekl Jan k Petrovi: "Pán je to!" /Jan"21,3-7/

Nebo jak oba emauzští učedníci poznali náhle při lámání chleba, že jsi s nimi šel po celou cestu; nebo Maria Magdaléna náhle u hrobu zpozorovala^ že s Tebou již mluvila, zatím co tě ještě hledala*

Vidíš, Ježí s i, tak přichází také ke mně nezřídka náhlé poznání. Jdu svou cestou a starám, se o tisíc malých věcí všedního dne, mluvím s lidmi a náhle zpozoruji, jaký je dnes zářivý den, a tu vím, že Ty jsi tento den učinil - pro mne, že Ty dáváš kvést květinám a zpívat ptákům - pro mne, potom volám: Ježíši! Máš pochopit z tohoto zvolání, že jsem Tě poznal, že se raduji a chci Ti poděkovat,

Nebo jsem stísněn a vidím svět opět jednou jen a jen šedivý. Tu mne potká přítel a už po několika slovech zpozoruje celou mou sklíčenost a malomyslnost. Nalezne právě to slovo, které mne utěší, a já se na další cestě mohu jen modlit: Ježíši! Náhle vím, že Ty jsi mi poslal tohoto člověka, aby mi ve Tvém jménu řekl toto utěšující slovo, a musím Ti za to děkovat*

Ale ne vždy mne potká právě ve správném okamžiku laskavý člověk, ! když velmi toužím po chápajícím srdci nebo útěšném slově. V mnohých dnech pro mne zapadá slunce hned podánu. Pak nevidím už žádnou cestu. Pak cítím

jen tíhu kříže, který musím nést každého dne, a toho, který se ještě nově připojuje k tomu starému,

»^_— y" ———^»t^«»< ^«-i^>-.-!-• UI.UWJ.U ^CL". v
CULC b, «C JLC ^. V O CUS-U V ,y L; U Ulití UU ^JU—
znávám a chci Tě následovat,! když se mnou nepozorovaně odbočíš na
cestu, která vede ke Kalvárii, Jak často jsi našel právě ten správný
okamžik, abys mi udělal radost,jak často jsem se nemohl dosti
vynadivit,že se mi podařilo to,co bych já sám nemohl nikdy tak krásně
ani vymyslet,natož provést! Proč. bys neměl nalézt právě ten správný
okamžik i pro kříž? ^dyž potom říkám Ježíši!,pak je v tomto slově celá
má odevzdanost do Tvé svaté vůle,celá má důvěra,že to činíš dobře,

Mohou přijít ještě horší věci. Jsou hodiny,kdy mám pocit,že jsi mi
nekonečně vzdálený že jsi na mne zapomněl,že Tě už nikdy nenalezu.
Hodiny, v nichž ztrácím všechnu odvahu,kdy už nemohu déle
přehlížet,jak daleko jsem od svého cíle.který jsi mi vytkl a o nějž jsem se
čestně snažila Jak rád bych pak začal svůj život ještě jednou,a to zcela
jinako Ale vímsK, že žádná hodina, která uplyne, se nikdy nevrátí. Pak
se už také nemohu modlit. Jaký smysl by také mělo v takových hodinách
říkat dlouhé modlitby, nehledě k tomu,že má vůbec nic nenapadá,co
bych Ti měl říci» Pak mohu po Tobě jen volat:Ježíši Věz,pak je v tomto
slově celá touha mého srdce po Toběe smělé,ale pokojné a jasné
přesvědčení; Jsem-li příliš sláik, abych k Tobě dospěl,pak přijdeš Ty ke
mně

Jistě jsi už zpozoroval,Ježíši^když Tě nápadně často volám. Tvým jménem,pak mám na srdci nějakou zvláštní záležitost nebo zvlášť velkou prostu. Dříve jsem,když jsem od Tebe chtěl něčeho dosáhnout,své prosby jen tak vysypal. Ale pak jsem pozoroval,jak to dělají,í:dyž chtějí něco od matky. Říkají nejdříve jen "maminko!".dělají přitom tak pěkné oči a jsou tak bodné a dělají,jako by ani nikdy nemohly být zlé» Tak se pokoušejí maminku nejdříve příznivě naladit a teprve,když jsou jisty,že maminka je nakloněna jejich prosbu splnit,přiznají se,co chtějí*

Právě tak to dělám já.když říkám nejprve Ježíši! Chtěl bych Ti tím připomenout Tvou lásku ke mně a ke všem lidemý chtěl bych tím říci,že i já vyhovím vždy Tvým přáním.nebo že bych to chtěl aspoň, v tomto okamžiku a v budoucnu dělat. Pak Tě upozorním na svou záležitost,tak skromně jako Maria na svatbě v Káně,když Ti pravila: "Nemají vína!" Pak stačí říci Ti zcela krátkými slovy,co od Tebe chci,nebo prostě vyslovit nějaké jméno, abych Tě upozornil na bídu nějakého člověka. Pak už víš,co od Tebe chci» Když Tě tedy volám Tvým jménem,Ježíši,pak víš hned,že mám opět nějakou prosbu,ale víš také,jak velkou mám k Tobě důvěru,že nás zbavíš bídy naší duše i našeho těla - ano,i našeho těla.

Ale ne vždy od Tebe něco chci,když,o Ježíši,během dne často tiše ve svém srdci vyslovím Tvé jméno.Často od Tebe nechci vůbec nic»

Často říkám Ježíši! prostě proto,že mám radost,že Tě mám a že Tě smím milovat.

Těmito slovy,Pane,koně i Tvůj apoštol Jan svou knihu Zjevení a tím i celé Písmo svaté* Je to modlitba láskyplné touhy*

Jak často se **asi** od svého dětství modlil s prorokem Izaiášem:"Rosu dejte nebesa shůry a oblaky vydejte Spravedlivého,at se otevře země a zplodí spásu!"/Iz.45,8/. Potom se s Tebou setkal u- Jordánu.následoval Tě jako apoštol,viděl Tě umírat na kříži. Byla to.léta nejdůvěrnějšího přátelství s Tebou. Ale potom jsi vstoupil na nebe. '1'ouha, která od jeho mládí v něm hořela a v jeho mužných letech našla své první naplnění,trápila ho nyní znova a rostla každým dnem» K tomu přistupovalo,že Ty sám jsi častě ji prohlásil,že zase přijdeš. Jenom ve zjevení,které jsi mu učinil skrze anděla,třikrát jsi ho ujistil;"Hle,přijdu brzo"/22,7/»"Přijdu brzo" /22,12/,"Ano,přijdu brzo!"/22»20/. Tak se stala ta slova "Přijď,Pane Je-žíšiT" samozřejmou modlitbou jeho života,kterou opakoval tisíckrát a nakonec napsal na závěr svého životního díla.

Přijď,Pane Ježíši! - Ach,Pane,kéž by byla tato slova také samozřejmou modlitbou mého života! Kéž by ta milující touha šedivého

apoštola byla základním akordem všech písní mého jásotu i nářku!

Mnohdy volám po Tobě:

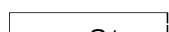
"Přiď už konečně, Pane Ježíši!" - a to tehdy, když už si nevím rady sám se sebou, když mě má poštilost přivedla do bezvýchodné situace anebo když jsem podle svého mínění nesl už dosti dlouho nějaký kříž. Ano, pak volám po Tobě! I tehdy po Tobě také volám, když vidím, jak je Tvá církev pronásledována a Tvoji svatí mučeni; když vidím, jak bezpráví ve světě triumfuje a chudí a slabí jsou utlačováni, jakoby s nikdy lidem nehlásal lásku. Pak se mne zmocní hněv a netrpělivost a volám co nejhlasitěji: "Přiď už konečně, Pane Ježíši, a udělej ve světě pořádek!" - Ale taková-to modlitba nevychází z láskyplné touhy, nýbrž z velké netrpělivosti a velkého zklamání.

Je to stejné zklamání, jaké se zmocnilo vyvoleného národa, když jsi přišel jako člověk k nám lidem, ale docela jinak, než Tě čekali* Nemluvím o zákonících a farizejích, kteří Ti stáli vnitřně příliš daleko, aby Tě mohli pochopit. Místo aby padli na kolena a činili pokání, hádali se s Tebou ustavičně a zkoušeli Tě. Že ti byli Tebou zklamání, je jasné. Ale i apoštolé byli zklamáni, i Tvůj velký předchůdce Jan Křtitel.

Což k Tobě neposlal jednoho dne své učedníky - tehdy už byl ve vězení - s otázkou: "Jsi to Ty, jenž má při jít, nebo máme čekat

jiného?" /Mt.11,3/. Jak on kdysi ve svaté horlivosti kázal: "Pokolení zmijí! Kdo vám ukázal, abyste unikli budoucímu soudu? ... Už je sekyra přiložena ke kořenům..." /Lk.3,8/. A potom jej Herodes dal uvěznit - a Ty jsi neučinil nic. Neposlal jsi mu pomoc, ani posla, ani pozdrav! Nemusilo to Jana zklamat? Proto poslal své dva učedníky k Tobě.

A Tvoje odpověď byla krátká, ale jasná: "Jděte a oznamte Janovi, c.o jste

si, mn., vi vstávají z mrtvých a chudým se zvěstuje radostná zvěst" /Mt.11,4/. Připomínáš mu proroky, kteří právě to předpověděli o budoucím Mesiáši. Chtěl jsi mu pomoci najít, z temnoty Gestu k radostné a pokorné víře v Tebe, Jistě, přijdeš jednou jako Soudce - ale to bude teprve na konci časů. Te3 jsi přišel jako Spasitel a Vykupitel zachránit svět. A že jsi přišel a stále ještě přicházíš ve své dobrotě a milosrdenství k lidem, místo abys zlé hned potrestal a dobrým pomohl k právu - to nám není po chuti.

Když tedy někdy k Tobě volám "Přij3, Pane Ježíši**", potom je v těch slovech, musím se přiznat, až příliš c[asto velká netrpělivost, velmi nesvatá horlivost a zklamání>že nikdy nepřicházíš tak, jak bych to chtěl já»

Když však někdy skutečně pomyslím na Tvůj příchod na konci

časů a pokusím se pak modlit "Přij3,Pane Ježíši",pak je v mých slovech zase skles-lost a sKryt.y strach, Jak"bych se taky neměl bát? Vždyt v Dies irae ve mši za zemřelé jsme se modlívali;

Strašná hrůza lidstvo schválí,až se věčný Soudce vrátí všechny účty vyrovnati.

A když Soudce k soudu vstane,z jeví se vše ukryvané,bez trestu **nic** nezůstane.

Co pak chudák řeknu? Bědal Obhájce se najít nedá,vždyí i ctnostný pomoc hledá!

Tehdy pak obdivu/ji Tvého apoštola Jana^který Tě vždy znovu prosil, abys přišel,a brzy přišel.Ale já se tak modlit nemohu. Já se spíše snažím všemožně si dokazovat^e. Tvůj příchod k poslednímu soudu není bezprostředně blízký,a potají doufám,že ještě teudu moci žít několik let na tomto světě.

Ale docela klidný přitom nemohu být.Nebot vlastně by ta modlitba "Přijfi Pane Ježíši" měla být tou,již bych se modlil často a rád» Ty přece máš být velkou touhou mého života před každou jinou touhou po nějakém člověku nebo pozemském štěstí,

Pane,.jak Jen dojít této velké touhy po Tobě? Ne po Tvé pomoci nebo útěše,nýbrž prostě po Tobě,po posledním spojení s Tebou? Vlastně jsi mi to už udělal tak lehkým: žil jsi kdysi mezi lidmi,byl jsi k nim dobrý,budil jsi v jejich srdcích'lásku a touhu po Tvé blízkosti. Jaký div,že jejich myšlenky se stále točily kolem Tebe a že na Tebe nikdy

nemohli zapomenout, ani tehdy ne,když jsi je opustil. Touha po Tvém druhém příchodu byla **jen** projevem lásky.

I dnes jsi ještě uprostřed nás v Ne .-jsv. svátosti oltářnío Nemusím tedy hned myslit na Tvůj příchod na konci časů. Stačí,když toužím po spojení s Tebou ve sv.při jímání a když se v tomto smyslu modlím;"Přij3,Pane Ježíši!," když všechny mé kroky od oltáře vycházejí a k oltáři se vracejí,

Tak bude má láska k Tobě postupně vždy vroucnější a můj pohled bude vždy pevněji upřen na Tebe,takže Ty budeš mou první myšlenkou ráno a poslední ve čer» Přijdou jistě ještě mnohá zklamání,ale ta budou mou lásku k Tobě a mou touhu po Tobě jen očišťovat. Ponenáhlu bude ustupovat každá

plní velká láska k Tobě a já nebudu hledat nic jiného než jen Tebe,pak bude i ta modlitba "Přij9.,Pane Ježíši" i pro mne samozřejmou modlitbou a já ji budu opakovat nesčetněkrát za den. Bude to modlitba, kterou se budu modlit naposledy, než mé rty navždy umlknou. Na věčnosti se ji už modlit nebudu, protože tam už bude má touha ukojena. Tam budeme úplně jedno: Ty zcela můj a já zcela Tvůj. Přijď, Pane Ježíši!